MARANATA!

"Och det skall ske därefter att jag skall
utgjuta min Ande över allt kött
och edra söner och edra döttrar skola
profetera,
edra gamla män skola hava drömmar,
edra ynglingar skola se syner;
också över dem som äro tjänare och
tjänarinnor skall jag i de dagarna
utgjuta min Ande.
Och jag skall låta tecken synas på
himmelen och på jorden:
blod och eld och rökstoder.
Solen skall vändas i mörker och månen
i blod, förrän Herrens dag kommer, den
stora och fruktansvärda.
Men det skall ske att var och en som
åkallar Herrens namn,
han skall varda frälst."

Joel 2:28–32

DETTA SKER NU

AKTUELLT:

Arne Imsen:
Guds svar — väckelse

Agne Bark:
Andens gåvor och Andens frukt

P-O Fägerholt:
Låt oss tala med varandra

Björne Erixon:
Fria initiativ — lagbunden metodik?

Anders B. Andersson:
Apostlarnas undervisning — håller VI fast vid den?

Doris Höglander:
En dag i Herrens gårdar

Mona Sundqvist:
Väckelsen som skakade folkhemmet

m. m.

Pris 3:–

GOLGATA

En sträckning
kom Ditt grova kors att knarra,
när tungt det restes upp i morgonbrisen,
och köttets fläkning
tvang var lem att darra
i smärtans vanvett
under håndevisen.

Den djupa himlen stelnade till koppar,
som kupade sig över ångestropen,
när blodet föll i snabba, heta droppar
med vindens fläktar över skådarhopen.

Det brast i musklers band och senors strängar,
och något bröt sin jordiska försegling
och blänkte över tröga bödelsdrängar
en kort sekund
som överjordisk spegling.

Men den var nog
att jordens skuld förbränna
och från vår stoftvärld
i dess grå förstening
till Andens trakt en evig ljusbro spänna
för Gud och människa
i ny förening.

Nils Westberg

GUDS SVAR – VÄCKELSE

Av Arne Imsen

Den levande kristendomen bärs upp av församlingen, som måste leva i ständig förnyelse helt avskild från all upplösande världslikställighet och fri från all mänsklig centraldirigering.

Det finns ingen makt eller några yttre omständigheter, som kan förhindra församlingen att förverkliga sitt gudomliga uppdrag då hon förblir i ett sant och uppriktigt trohetsförhållande till Jesus Kristus. Försonad, rättfärdiggjord och helgad genom Jesu blod skall församlingen i Andens kraft bära fram uppståndelsens segerrika evangelium vars höga mål är evigt liv för var och en som tror. Denna tro tillhör icke människans naturliga utrustning utan verkas som uppenbarelse genom Ordets predikan.

I konflikt med världen och världsandan

Församlingen kommer att befinna sig i ständig konflikt med världsandan under vilka former den än uppenbarar sig. Den kristnes frimodiga vittnesbörd i ord och gärning är ett mäktigt vapen mot det förråande och alltmer tilltagande förakt för livet den s. k. civilisationen ger nya och rafflande prov på. Det är till sist det personliga ställningstagandet som betyder mest i denna totala strid mot ondskan.

I församlingens atmosfär av väckelse- och bönegemenskap utrustas och fostras den troende till denna heliga tjänst. Hela livet blir en bekännelse om församlingens utomvärldsliga mål och en förberedelse för den slutliga ingången i trons rätta fädernesland.

Såsom gäster och främlingar på jorden bör det vara självklart att de kristna skall stå utanför denna tidsålders alla politiska och militära uppgörelser i det kalla eller heta kriget.

Den som accepterar mord som medel för att lösa sociala eller mellanfolkliga problem bryter mot det kristna kärleksbudet och placerar sig utanför församlingens övernationella brödragemenskap. Icke svärdet men korset är församlingens alternativ. Kollektiva maktdemonstrationer eller humanitära aktioner i syfte att skada eller släcka liv kan aldrig rättfärdigas. Alla former av legaliserad utrotning verkar demoraliserande på hela mänskligheten och banar väg för våld, brutalitet, sadism och allmän laglöshet.

Det troligen största hyckleriet som historien känner är den maktberusade kyrkans beredvillighet att ge militarismen sin välsignelse. En kyrka som vegeterar på staten lever vidare utan kristendomen med bl. a. politikens och militarismens stöd. Den som vill vara Jesu lärjunge måste var dag ta sitt kors på sig och efterfölja *honom,* icke kyrkan. Trosvandringen med honom för med sig allvarliga konsekvenser.

Fri och oberoende av alla världsliga ok lever församlingen sitt överflödande Kristusliv genom män och kvinnor som offrar liv och medel för att utbreda Guds rike. —

Det finns igen gemensam nämnare för kristendom och politik

Lika litet som församlingen låter sig påverkas av statligt tvång i avgörande trosfrågor lika omöjligt är det att finna någon gemensam nämnare för kristendom och politik.

Det är ett stort fattigdomsbevis andliga ledare företer då de belastar de politiska partierna för det andliga förfallet i tiden. Därmed underkänner de fullständigt det berättigade i sin egen existens och kraften i det evangelium de predikar.

Andliga problem kan aldrig lösas med politiska medel.

Politik kan varken kristna eller avkristna ett folk. Möjligen förkyrkliga eller avkyrkliga. Och detta är förvisso icke samma sak.

Att göra det politiska valet till en religiös kallelsefråga och valsedeln till ett vapen för moralisk upprustning och kristendomens plats i skola och samhällsliv låter onekligen vackert men är i verkligheten ett talande exempel på den avkristning som pågår också inom stats- och frikyrka. Evangelium är nämligen till sin innebörd något helt annat än det urvattnade reformprogram som i dessa dagar presenteras av många sammansvurna moralister med de mest olika trosinriktningar.

Vad är det man vill uppnå?

Tydligen har man ett religiöst mål, och detta tror man sig kunna nå med politiska medel.

Det har sagts att denna aktivitet är en väckelse i kristen mening, men det har ansetts lika nödvändigt att upprepade gånger poängtera att församlingarna som sådana skall stå helt utanför denna underliga mönstring.

Även om det bevisligen icke har gått att förverkliga detta uppsatta ideal — många församlingar politiseras på smygvägar — är dessa argument ett slående bevis på denna väckelses karaktär. Äktheten hos en väckelse i nytestamentlig mening uppenbarar sig däri att den vänder sig till individen såsom ett nådeserbjudande från Gud till frälsning ur tidsålderns onda väsende.

En väckelse börjar alltid med Guds folk! "Om den signal, som basunen giver, är otydlig, vem gör sig då redo till strid?" En verklig väckelsesignal samlar Guds folk till bön och för dem in i en väntande och vakande ställning. Väckta och förnyade blir de bärare av Guds heliga eld till sin samtid. Striden är andlig och kan icke vinnas med köttsliga vapen hur starka dessa än kan förefalla vara.

Då församlingen är där hon skall vara blir hon en stad på berget vars ljus icke kan döljas. Hon blir utsatt för många attacker och listiga anslag men kan icke neutraliseras av mörkrets styrkor.

Lidande väntar den som valt gå korsets väg

Men genom detta lidande uppenbaras Guds kärlek. Även i vår tid möter människor det djupt rotade hatet från korsets fiender. Myndiga herrar träder upp mot deras tro och myndigheterna förleds till handlingar, som är regelrätt förföljelse.

Denna mentalitet är av gammalt datum och är från tid till annan av allt att döma mycket dominerande i samhällets olika människovårdande institutioner. Men det finns ingen anledning rygga tillbaka då detta motstånd reser sig än mindre låta sådana övertramp bli orsak till att man kastar sig in i det partipolitiska käbblet för att med köttsliga maktmedel värna om mänskliga rättigheter.

Ett adelsmärke för all sann och levande Gudstro är att den blir motsagd, men den visar sin styrka därigenom att dess bekännare står fasta

Britta och Arne Imsen med döttrarna Ulla-Britt och Noomi.

och orubbliga på den onda dagen och behåller fältet efter att ha fullbordat allt.

Vi måste återvända till de urkristna källorna

Guds svar på den tilltagande ondskan är en mäktigare utgjutelse av sin Andes kraft över församlingen, som finner det livsnödvändigt att återvända till de urkristna kraftkällorna.

En mängd näraliggande men mindre väsentliga uppgifter måste träda i bakgrunden eller helt utmönstras för att det som är mer betydelsefullt än något annat skall få sin gudomliga lösning.

Den församling som marscherar fram på knä finner svar, får lösenord och blir en maktfaktor med stort inflytande.

Individer, samhällen och nationer lyfts andligt och moraliskt då evangelium blir proklamerat med överbevisande kraft.

Väckelsen är ett faktum för var och en som sätter sig i rörelse mot korset och blir en korsbärare i Jesu efterföljd. Var och en som går trosvandringen ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek blir ett skakande vittnesbörd för andra om att vi här icke har någon varaktig stad utan söker efter den tillkommande.

Väckelsen bryter igenom otrons fördämningar då Guds folk träder ut på Ordets löften och tillägnar sig sina rättigheter.

Tyvärr samlas de kristna under så många tvivelaktiga partifanor och låter sig ledas in på tvivlets behagliga vägar där det överallt finns utplacerade mängder av varningsmärken för den översvallande frälsningsfröjdens många faror. En formell och stel religion som stannar med högtidlighet och v ärdighet i det yttre beteendet och föraktar synliga livsyttringar, uttryck för överväldigande tacksamhet och djup ånger, har ingenting att bjuda livshungriga människor.

Då trons folk fylkar sig under korsets fana och kröner lejonet av Juda stam till suverän konung, faller Anden över gammal och ung. Det är väckelse som får bibliska kännetecken. Det blir liv, liv och åter liv, kraft till under och andliga förlossningar samt tro för en fallen världs frälsning.

O, du fallna värld, vet att korset är rest för din skull!

Vänd dig till Honom och drick dig till liv med fröjd ur frälsningens friska flöden!

Växlande är förvisso de erfarenheter en kristen får göra i en värld där allt är ett styckverk. Motgångar och missräkningar kommer och sätter tron på hårda prov, men om denna tro är förankrad i Jesus Kristus, trons begynnare och fullkomnare, byter icke den frestade åskådning och överger sitt hopp, ty det är uppenbart att de tillsynes största nederlag kan av Gud förvandlas till stora segrar. "För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa."

Så har kristna i alla tider mött många svåra prövningar, men ut ur dessa har de kommit luttrade och mer skickade för Guds rike och bättre rustade för alla tålamodskrävande uppgifter i själavårdens uppoffrande tjänst.

Den som söker Guds rike och vad därtill hör kommer icke på skam.

Världen kan under ett bedrägligt sken av människokärlek protestera, men den ser bara det närvarande och dömer ofta i panik och av rädsla, uppjagad av en skrupellös tidningspress, som specialiserat sig på säljbart skandalstoff. De som är mest samvetslösa brukar ropa högst. Men låt skallet gå!

De ting som det är värt att kämpa och ge sitt liv för värderas ofta med förakt och avsky av den majoritet som gjort otron till sin religion.

O, du Guds lösköpta folk!

Gör dig fri från religiös eller hednisk fångenskap, bli fylld med Anden i ett överflödande mått, ty uppbrottet stundar och Jesus kommer för att hemförlova sin arvedel.

Jagets dödssmärta

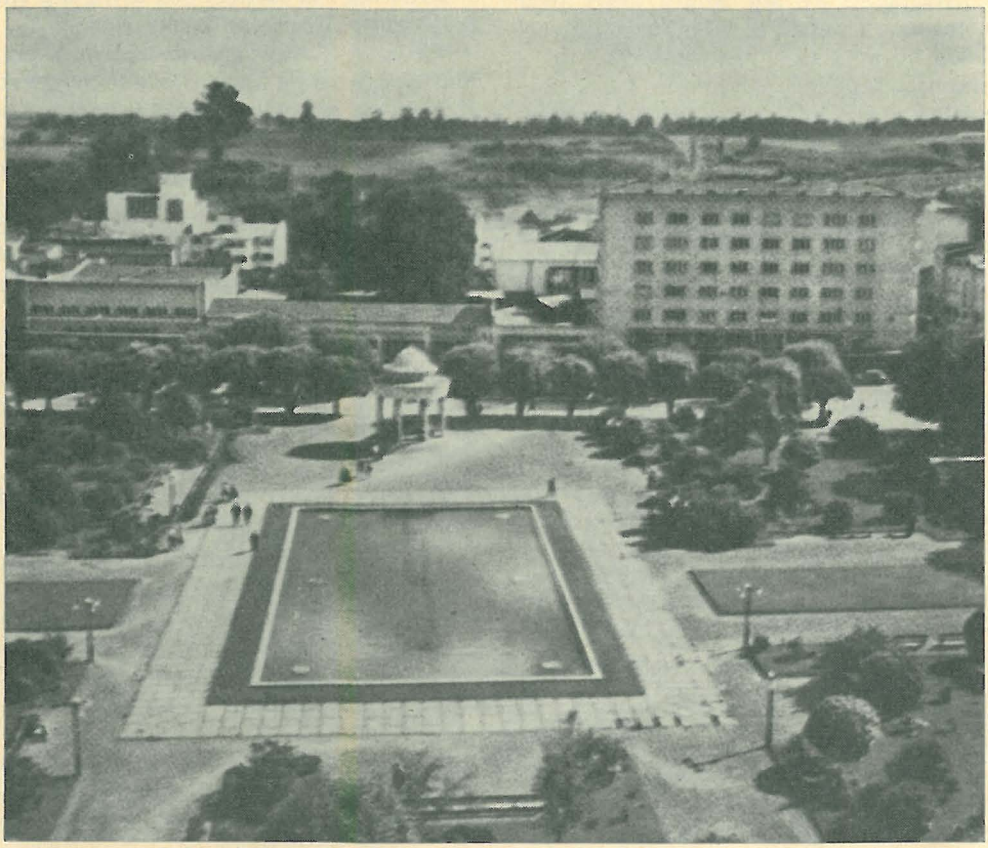
Du vaktade ej ditt hjärta
Självbedragen du står
Du flydde jagets dödssmärta
Och nu du ingenting får.

Vakta ditt eget hjärta
Ty det lura dig kan
Bed om ett jagets dödssmärta
Först då blir du ärlig och sann.

Ernst Höglander

Chile — landet vid världens ände

Av Helge Berntsson

OSORNA — EN MODERN STAD.

"Vänden eder till mig så varden I frälsta, i jordens alla ändar. Jag är Gud och eljest ingen. Jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att min frälsning må nå till jordens ända." Jes. 45: 22, 49: 6.

När man för några decennier sedan ritade Sydamerikas karta i syfte att väcka Guds folk till förbön och missionering av de stora försummade fälten i denna världsdel, så avbildade man kartan i form av en utmärglad indian med väldiga bördor på ryggen och fötterna fjättrade med järnbojor. Ecuador, Colombia och Venezuela föreställde bördan av prästsvek och politikens fördärv. På samma sätt var Guianaländerna avbildade som vidskepelsebörda medan Brasilien, Paraguay och Uruguay var den oerhörda tyngden av okunnighet och fattigdom. Peru, Bolivia och de norra delarna av Chile och Argentina utgjorde indianens kropp och järnkättingarna, som hängde ned från järnklovarna omkring fotlederna, betecknade södra delen av Sydamerika.

Kanske denna bildkarta väckte någon till deltagande i det evangeliska arbete, som sedermera skulle skaka flera sydamerikanska länder med väckelse. Även om okunnighet och fattigdom ännu utgör grogrund för hednisk och katolsk vidskepelse, så vet vi ändå, att evangelium har gått fram i segertåg, särskilt i Brasilien. Och även om Latinamerika långt ifrån är ensamt om politikens fördärv, så kanske dess länder har skakats av militärrevolter mer än andra i modern tid. Annars är väl Chile landet, som mest har skakats och då i form av jordbävningar och vulkanutbrott. Där har man i medeltal två jordskalv

Bild från Santiago de Chile.

om dagen. I våra dagar skakas landet inte av väckelse och längst ned söderut, där det jämt blåser och regnar, är det dock ej Andens vindar som blåser och särlaregn som faller.

Om vi nu använder oss av samma bild av den fjättrade och skuldbetyngda indianen, så verkar det, som litet göres för att befria honom från fotkedjorna. Fotkedjorna var ju södra delen av Chile och Argentina.

Chile – ett land med stora geografiska och sociala motsättningar

Chile skiljer sig i många avseenden från de andra sydamerikanska länderna kanske främst beroende av det isolerade geografiska läget. Inget annat land i världen har en sådan märklig karta. Det är 430 mil långt men bara 15—20 mil brett. I flera avseenden råder det väldiga kontraster mellan höjd och djup. Andernas högsta bergstopp, Aconcagua, på gränsen mellan Chile och Argentina har en höjd av 7.039 m. och endast 25 mil därifrån i Stilla Havet utanför den chilenska kusten finns ett havsdjup av 7.365 m. Det är jordens största skillnad mellan bergshöjd och havsdjup.

Lika stora är de sociala motsättningarna. Många av Chiles sju millioner människor lever i stor fattigdom med mycket usla bostadsförhållanden, medan det i mellersta Chile lär finnas världens rikaste godsägare, som residerar på sina haciendas. Här är det milt och behagligt medelhavsklimat och där är också större delen av befolkningen bosatt. Hela detta område är en fruktbar dal och här ligger också den vackra, moderna huvudstaden Santiago, som betyder den helige Jakob. Den har 1,5 millioner invånare. Här finns också de flesta missionärerna.

Chilenarna, som är en blandras mellan spanjorer och indianer, är ett gemytligt och frihetsälskande folk och de älskar sitt land med lidelse. De sjunger i sin nationalsång bl. a. "Landet ditt är vävt av blomster små. Du är själv en lustgård, en kopia av Eden". Att man sjunger så om landsdelen i mitten förstår vi men knappast om norr, där det är tropisk ökenvärme utan nämnvärt regn, ej heller om Eldslandet, som ligger längst söderut, där det stormar och regnar tio månader om året.

Chile betyder världens ände och änden av världens ände söderut mot Antarktis heter Tierra del Fuego eller på svenska Eldslandet. Det var Darwin, som på sin världsomsegling under förra århundradet, gav det namnet Eldslandet, efter de ständigt brinnande eldarna han såg överallt vid kusterna och i indianernas kanoter.

Bostad hos indianerna.

Eldslandsöarna skiljes från sydamerikanska fastlandet av Magellanesundet och sträcker sig ned till Kap Horn. Östra delen mot Atlanten tillhör Argentina och den södra och västra delen mot Stilla Havet hör till Chile. Vid Atlanten kan skillnaden mellan ebb och flod bli ända till 13 m. och vid *Stilla* Havet blåser det ideligen våldsamma västliga vindar. Skärgården är här sönderbruten i otaliga ögrupper, kanaler och vikar. Den nio mil långa sjön Lago Fagnano delar Eldslandets huvudö i två delar. Omgivningen omkring Lago Fagnano påminner om Norrland med fjäll, snöklädda toppar och skogsklädda höjder och rödgula sumpmarker. Annars är naturen dyster och klimatet ogästvänligt och nedbrytande. Människorna, som lever här har en ständig kamp för tillvaron. Men också dessa är evighetsvarelser som Herren Jesus köpt med sitt dyra blod och missionsbefallningen ljöd: "Intill jordens ända och intill tidens ända."

Chile – ett land med stora andliga motsättningar

De första ljusglimtarna i evangeliskt hänseende nådde Chile i samband med landets frigörelse från Spanien. Det var under åren 1821—22 genom en del troende engelska lärare i de nybildade statliga skolorna. Dessa undervisade direkt från Nya Testamentet. Regelbundet evangeliskt arbete upptogs i Chile år 1845 genom den presbytarianske missionären Daniel Trumbull, som hetsigt motarbetades av de katolska prästerna. Först 1868 kan man tala om en evangelisk församling i Chile, sedan två spansktalande missionärer 1868 börjat arbeta direkt bland chilenarna. Det var en liten församling, som genom påvekyrkan fick utstå mycket förföljelse och lidande. En stor seger för Guds verk vanns i detta land, när jesuiten Canut de Bon från Spanien vanns för Jesus Kristus. Han var ett utvalt redskap och en av Chiles största själavinnare, som de katolska prästerna stod sig slätt emot. Under åren 1890—97 upplevde de troende grupperna framgång i sitt evangeliska arbete och särskilt metodisterna, där den frälste jesuiten verkade. Skällsordet Canuto i Chile, som betyder evangelisk härstammar från denna genombrottstid. Omkring år 1900 fick också sydligare delar av landet del av frälsningens välsignelse då A. B. Simpsons mission arbetade där.

Några år efter det minnesrika året 1907 upplevde metodisterna i Chile en härlig andeutgjutelse. Från Valparaiso spred sig väckelsen som en präriebrand över hela landet och grupper av troende och andedöpta växte upp över hela Chile. Men metodistkyrkans ledning tog icke emot Guds verk och aktade icke på besökelsens dag. Sedan de genom polisens hjälp låtit insätta några av

Chileansk pojke.

de nyandedöpta i arrest uteslöt de Valparaisoförsamlingen från sitt samfund. Missionär Hoover lämnade då sitt samfund och sitt underhåll och ställde sig på de utstötta chilenska brödernas sida. Så fortsatte Guds verk och små och stora grupper bildades, under åren 1910—20, då man öppnade sig för andens vindar. Från denna tid började gatumissionen och trots mycket motstånd från polisens sida, så gick det fram till full seger, så att från år 1925 garanterades full religionsfrihet och full frihet att på gator och torg vittna om frälsningen i Jesus Kristus.

Tyvärr blev denna väckelse organiserad i stil med de föregående samfunden. Organisationen fick motsatt verkan vad man ämnat och väckelsen delades gång på gång i nya organisationer. I dag är det minst sex större pingstsamfund eller rättare sagt pingst-metodistkyrkor, för ingen av dessa rörelser har nått fram till bibliskt vattendop eller församlingsordning. De svenska och nordamerikanska pingstmissionärerna arbetar i Chile under namnet Guds församling och på sina håll under samma betingelser gent emot pingstvännerna, som dessa hade från metodisterna. Dessa missionärer bedriver verksamhet ända ned till jordbävningsdistriktet Puerto Monnt i söder. Men från Puerto Monnt till Eldslandet är det en sträcka på 170 mil, som tillika med Eldslandet i dag knappast har någon regelbunden evangelisk verksamhet.

kar med sina kanoter runt kanalernas stränder år ut och år in från vaggan till graven. Barndödligheten, som i Chile är 40 proc. är här ännu större. De nakna barnen släpas i alla väder omkring med föräldrarna. En verklig björntjänst gjorde missionärerna eldsländarna på 1800-talet, när de i begreppet evangelisation också pressade in västerländsk kultur. Indianerna, som i det fuktiga klimatet, mest lever halvnakna, kläddes upp med europeiska kläder och ovana som de var med sura, blöta kläder dog de som flugor i lunginflammation.

Som en stjärna i den annars dystra missionshistorien i det dystra Eldslandet lyser namnet Thomas Bridges. Han grundade 1884 en missionsstation bland yaganstammen. Han fick både kontakt och gemenskap med indianerna under sitt evangeliiarbete och har grundligt utforskat

Indianer — mor och dotter.

Bland indianerna i mellersta Chile bedrivs också mission. De bor i ett särskilt reservat, tilldelat av staten. Det är Aracuaindianerna, som är en kvarleva av landets ursprungliga invånare. Dessa 150.000 indianer skiljer sig starkt i utseende och levnadsvanor från den övriga befolkningen. Men tyvärr har de lärt sig av den vita rasen att dricka starka drycker, med åtföljande misär och fattigdom. De troende indianerna evangeliserar bland sina rasfränder och har egna indianmöten, som kännetecknas av friskhet och högljudd lovprisning.

Onaindianerna bor på norra och östra Eldslandet. De räknas till pampasfolken. De egentliga eldsländarna består av tre stammar, sammanlagt 7.500 indianer. Yagan kring Beaglekanalen, alakaluf på den stora Eldslandshalvöns västkust och chono på fastlandskusten upp till Penasbukten. De har ett gemensamt språk, som heter yamana. De indianer, som lever som nomader flac-

deras historia och språk. Han översatte också yamana till engelska, c:a 32.000 ord. Förutom eldsländare bor det också inflyttade chilenare och i Porvenir bor det avkomlingar av de jugoslaver, som år 1894 där grundlade en guldgrävarby, i dag en pittoresk stad på 10.000 invånare. Vid Beaglekanalen ligger staden Ushuaia med c:a 11.000 invånare. Det är en fångvårdskoloni med de värsta förbrytarna från Buenos Aires. Ett ord från Josefs läppar kommer till mig i denna stund: "Men tänk på mig, när det går dig väl, så att du gör barmhärtighet mot mig och nämner om mig och skaffar mig ut från detta hus." 1 Mos. 40: 14. Må vi i vårt välstånd nämna Chile med sina 70 proc. ateister och 25 proc. katoliker inför Herrens ansikte och må vi hjälpas åt att skaffa ut dem från hedendomens och villfarelsens mörka hus. Vill Gud att du och jag skall lyfta av dessa bördor? Vill Herren att du skall lösa fotbojorna?

Enoch Karlsson:

VÄLJ JESUS FÖR

"Ty den lön som synden giver är döden, men den gåva som Gud av nåd giver, är evigt liv i Kristus Jesus." Rom. 6: 23.

Djävulen är en hård herre att tjäna. Det vet de bäst som tjänat honom. De vet något mer också, pris ske Gud, dessa som befriats från hans slavtjänst; de vet om ett förr och ett nu, de vet vad de *var,* och de vet vad de *är.* De vet också att det var Satan som hade bundit dem, och de vet att det var Jesus som löste dem. De var med när det skedde och de minns det väl. Han som löste dem, Jesus Kristus, han är allt för dem. Underbar är han att älska och underbar att tjäna.

I många år var jag själv i syndens och Satans tjänst

Att han var en hård och sträng arbetsgivare fick jag sannerligen erfara. Många gånger höll han på att driva mig i döden. Inte blev jag underbetalad heller, nej, ju mer jag kunde synda dess mer lön fick jag. Min arbetsgivare såg till att jag fick riklig lön, och han betalade också ut regelbundet vad jag hade förtjänat. Ibland fick jag så mycket, ja, jag blev så överbetald så det var nära att jag strukit med och hamnat i de förtappades boningar för tid och evighet.

Det var dans och spel, stora fester med mycket sprit. Två gånger har jag varit nära att drunkna, men blev räddad som genom ett mirakel. Tänk vad Satan kan förblinda, och vilken makt han ändå har med människan när man ger sig helt i hans våld! Det är så sant vad Paulus säger i 2 Kor. 4: 4: *"Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud så förblindat, att de inte ser det sken som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet."*

Trots att jag var född och uppväxt i ett troende hem, och att jag var ett bönebarn, så var jag helt förblindad och bunden i syndens garn. Åren gick och det blev värre och värre för mig. —

När jag någon gång gick till ett väckelsemöte, viskade lögnens demoner i mina öron: "Lev livet medan du är ung. Den tråkiga frälsningen kan du vänta med tills du blir gammal och skall dö. Förresten", sade de, "om du skulle gå förlorad så blir du inte ensam om det, det blir flera kända personer där." — Vidare viskade de i mina öron och sade: "Du vet väl inte om det finns något helvete. Du är väl inte så dum så du tror det? Nej, det är bara s. k. svavelpredikanter och mörkmän som hittat på detta, så var bara lugn."

Det en människa sår, det får hon ock skörda

På sådd följer ju också skörd, och man får också skörda mer än man sått. Är man ovetande om vad slags säd man sår, så har det ingen inverkan på skörden. Sår man råg, då får man skörda råg och mer än man sår. Många har sått i sitt kötts åker bara en kort stund, men har sedan fått skörda förlust på förlust...

Lystnadens demon är hemsk!

Det var denna andemakt, utsänd från Satans högkvarter, som kom och inspirerade David när han hade stannat hemma från striden att taga Urias hustru till sig, och sedan ställa Uria fram i de främsta leden i striden för att han skulle stupa där. David lyder snällt varje ingivelse och handlar till sitt eget fördärv.

Tänk om han ändå hade dragit ut i striden, och inte stannat hemma, så hade han sparat sig från detta elände!

Här är ett allvarsord till alla slöa kristna. Kom ihåg att dagdrivare blir lätta byten för fienden. Därför behöver vi gång på gång bedja till Herren att han uppehåller oss med villighetens ande och alltid är med i kampen. —

David tänkte nog att han skulle klara sig från denna usla handling utan att bli upptäckt, men det gick inte. Skörden kom, och fastän han ångrade sig och bekände sin synd, och fick en härlig upprättelse av Herren, så fick han skörda. Skörden blev som profeten sade till honom: "Svärdet skall icke vika från ditt hus." 2 Sam. 12: 10.

Syndens lön är döden — lönen blir stor. Barnet som föddes med Uria hustru dog. Davids son Amnon blev besatt av lystnad till sin halvsyster Tamar och kränkte henne. Absalom, Davids andre son, gjorde uppror mot sin fader och stal folkets hjärta från honom, så att David måste fly. Sedan blev Absalom hängande i en terebint is itt vackra hår, som hade väckt massans beundran, med tre spjut genom kroppen.

När David sedan ville byggt ett hus åt Herren fick han till svar att han utgjutit blod. Därför fick han inte bygga templet. 1 Sam. 28: 3. Davids fall är till lärdom för oss, som bibeln säger:

HELA LIVET

"Den som menar sig stå, han må se till att han inte faller", ty på sådd följer skörd.

Gud låter icke gäcka sig

Jag tänker också i detta sammanhang på den festande Belsassar, som skålade och drack ur de heliga tempelkärlen, och trodde att ingen kunde göra honom skada, där han satt — som han trodde — i säkerhet och trygghet omgiven av sina stormän och gemåler. Men, medan de drack sitt vin, prisande sina gudar, då visade sig i samma stund fingrar såsom av en människohand, vilka mitt emot den stora ljusstaken skrev på den vitmenade väggen i Konungens palats. Konungen såg handen som skrev. Det Gud gör det gör han inte borta i något dunkelt hörn, nej, mitt emot den stora ljusstaken visade sig handen som skrev. Då vek färgen från konungens ansikte, och hans knän slog mot varandra. Han ropade att man skulle hämta alla de vise i Babel och vemhelst som kunde läsa denna skrift och meddela konungen dess uttydning. Han skulle skriva klädd i purpur, och den gyllene kedjan skulle hängas om hans hals, och han skulle bliva den tredje herren i riket. Men det var ingen som kunde läsa skriften eller säga konungen dess uttydning. —

Det var då, som det är i dag, med denna världens vise, de var inte kända med det övernaturliga. Men konungamodern gav konungen ett klokt råd och sade till honom: Det finns en man i ditt rike i vilken den helige Gudens ande är, en övermåttan hög ande. Klokhet, förstånd och skicklighet att uttyda drömmar och lösa gåtor och reda ut invecklade ting kan denne Daniel. Låt därför tillkalla honom, han skall meddela uttydningen.

Man hämtade Daniel, den fine brodern, som var frälst både från ära och berömmelse och från att bliva något stort i denna värld. När konungen erbjöd honom samma fördelar som de vise, om han kunde meddela uttydningen av skriften, så sade han till honom: "Dina gåvor må du själv behålla och dina skänker må du giva åt någon annan. Dem förutan skall jag läsa skriften för konungen och säga honom uttydningen."

Så talade Daniel om för kungen huru det gick för hans fader Nebudkannessar som förhärdade sitt hjärta, och hur hans ande blev stolt och

Enoch Karlsson predikar.

övermodig. Då störtades han från sin konungatron. Så talar Daniel till sonen och säger: "Men du Belsassar, som har vetat detta, har ändå icke ödmjukat dig, utan förhävt dig mot himmelens Herre och låtit bära fram inför dig kärlen från hans hus; och du och dina stormän, dina gemåler och bihustrur haven druckit vin ur dem, och du har därunder prisat dina gudar av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten, som varken se eller höra eller veta något. Men den Gud som har i sitt våld din ande och alla dina vägar, honom har du icke ärat. Därför har nu av honom denna hand blivit sänd och denna skrift blivit tecknad. Och så lyder den skrift som här är tecknad: Mene mene tekel u-farsin. Och detta är uttydningen därpå: 'Mene', det betyder: Gud har räknat ditt rikes dagar och gjort ände på det." Var säker på att Belsassar också hade räknat, men det fanns ett fel i räkningen. Han räknade inte med Gud, som hade i sitt våld hans ande och alla hans dagar. "Tekel", det betyder: Du är vägd på en våg och befunnen för lätt. Icke på undersåtarnas våg, icke på den allmänna opinionens våg, icke på hans egna meningars våg — men på Guds våg. Bibeln säger att myndiga herrar är fåfänglighet, i vågskålen äro de för lätta. — "Peres", det betyder: Ditt rike har blivit styckat och givet åt meder och perser. —

I stället för att Belsassar skulle ha ödmjukat sig och sökt nåd och hjälp, försöker han istället att muta profeten och befaller att man skall kläda honom i purpur och att en gyllene kedja skulle hängas om hans hals och därefter utropa honom till den tredje herren i riket. —

Hur gick det med den festande och högmodige Belsassar? Jo, samma natt blev Belsassar, kaldeernas konung dödad. Syndens lön är döden. Vad en människa sår det får hon skörda.

Jag fick också skörda

Jag fick också skörda många bittra skördar, men Herren räddade mitt liv från en för tidig och evig död och frälste min själ, tack och lov, det är jag glad och tacksam till Jesus för. —

Bibeln säger, att Gud står emot de högmodiga men de ödmjuka giver han nåd. 1 Pet. 5: 5.

När jag fick se min synd juldagen 1951, det var i början av ett sång- och musikmöte i Pingstförsamlingen på Hönö, då ödmjukade jag mig inför Herren och gick fram med uppräckta händer till första bänken som en botfärdig och ångrande syndare, böjde mina knän och grät ut min synd och skam inför Herren.

O, vilken förvandling, när Jesus förlät mig min synd, lyfte av bördan och slaven blev fri.

O vilken glädje det blev i himlen bland Guds änglar och jublet bröt löst i mötet både bland mina närmaste och andra som var med, prisat vare Herren, som allena gör stora under. —

Denna härliga frälsning som håller i alla livets skiften, den är värd att rekommendera till alla som längtar efter befrielse från ett liv i synd och skam. —

Efter att jag hade blivit döpt i vatten och i den Helige Ande och eld, talade Gud till mig och sade: Jag har räddat ditt liv från döden och frälst din själ för att du skall leva helt för mig och rädda andra själar från en evig död. Jag tackar Gud för att jag fick säga ja till Jesus och ge mitt liv åt honom, han som har gjort allt för mig.

Du som är ung och som läser mitt enkla vittnesbörd gör som den vise Salomo säger: "Tänk på din Skapare i din ungdomstid förrän de onda dagarna kommer och de år nalkas, om vilka du skall säga: 'Jag finner icke behag i dem.' " Pred. 12: 1.

Vad den ändå kan vara glad och lycklig som får komma till Jesus i tidiga år innan synden har fått något grepp om själen. Innan han hunnit pröva att dricka ur världens usla brunnar. — Därför när man hör kristna vittna om att de blev frälst som unga och att de aldrig har varit i syndens tjänst, att de aldrig har smakat på vad världen har att bjuda, då blir man väldigt gripen, tänk vilken nåd detta är. Jag var 24 år när jag bröt med satan och det gamla syndalivet. Tänk vad mycket man hann med när man började att synda så tidigt. —

Sant sjunger sångaren:

"Jag aldrig har ångrat en enda minut
att jag gav mitt hjärta åt Jesus till slut,
men väl jag har ångrat att icke långt förr,
för Jesus jag upplät min dörr."

Ja, detta vill jag i sanning instämma med sångaren i. Många gånger har jag ångrat att jag inte kom till Jesus långt tidigare, men det jag slösade bort i synden kommer aldrig igen. Därför — då jag tänker på detta, så inspirerar det mig till att mer och mer helhjärtat gå in för Guds rikssak, den, att vinna människor för himmelen. —

Nu är det endast kort tid kvar så kommer Jesus igen, han kommer för att hämta alla trogna själavinneare hem till himmelen. Han har också lönen med sig, för att vedergälla var och en efter hans gärningar. Då skall de förståndiga lysa som fästet lyser och de som fört de många till rättfärdighet som stjärnor alltid och evinnerligen. Dan 12: 3.

Tänk vilken nåd att få vara med nu i slutdrabbningen och för att höra Jesus säga när han kommer igen: Väl gjort, gå in i din Herres glädje.

Gud välsigna dig min vän, med en härlig frälsning, innan det bliver för sent.

Visst har vi bekanta som inte har Midnattsropet?

Låt dem prenumerera här:

Du tycker själv om Midnattsropet — det man själv uppskattar vill man också att andra skall få del av. —
Visa tidningen för vänner och bekanta — tala om att prenumerationen kan göras på kupongen här till höger genom att sända den till *MIDNATTSROPET, Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA.*

Jag önskar Midnattsropet för 1968 och betalar 28: — kr då jag fått ett inbetalningskort

Namn: .....

Adress: .....

Poststation: .....

Skriv tydligt!

Björne Erixon:

FRIA INITIATIV inom ramen av LAGBUNDEN METODIK i församlingsarbetet

Den som studerar Ordet finner snart att församlingen tillskrivs en *gudomlig* uppgift. Ja, man kan väl säga att den både till sitt *väsen* och till sitt *uppdrag* är en alldeles *unik* företeelse. Varken religiösa eller ideella föreningar eller mastiga evangelisationstruster kan ersätta församlingen som Guds instrument att överbringa försoningens budskap till världen.

Om vi verkligen tror på den lokala församlingens upprättelse då måste väl en av konsekvenserna bli att vi tar avstånd från evangelisationssystem som urholkar eller omintetgör det personliga ansvaret och engagemanget? Att man genom *obibliska* verksamhetsmetoder kan vinna stora resultat legitimerar väl ingalunda bruket av dem?

Ingen evangelist kan eller får lösgöra sig från församlingen. Han skall *istället* genom predikan, undervisning, förmaningar och genom sitt personliga föredöme på allt sätt inspirera de heliga till brinnande själavinnande aktivitet med församlingens uppbyggelse som mål. På detta sätt byggs vännernas tro upp och därigenom sker en naturlig tillväxt. Och *i samma mån* detta sker kan evangelisten, genom församlingens ökade bärkraft på alla berörda områden, *successivt* utöka verksamhetsområdet. Så *beroende* av församlingens tillväxt i tro gjorde sig Paulus. 2 Kor. 10: 13—18. Detta är *ena* sidan av saken.

Detta beroende är *ramen inom vilken* privata initiativ med friskt mod bör och måste tas.

Församlingen får å sin sida se till att den inte trälbinder eller klavbinder evangelisten. Den får räkna med att en brinnande och kanske initiativrik evangelist är ett ständigt hot mot trögheten och försiktigheten. *Vittne och församling är ömsesidigt beroende och hänvisade till varandra.* Alla vittnen är församlingens tjänare, *aldrig* hennes herrar. Kol. 1: 25, 1 Kor. 9: 19, 1 Tess. 2: 5—13, 1 Kor. 3: 5.

Det behöver *alltså inte* råda någon motsättning mellan målsättningen att bygga upp den lokala församlingen och evangelistens många gånger otåliga längtan att få se sina djärva och gränsöverskridande planer satta i verket. Att undvika att den till synes oundvikliga spänningen leder till konflikt eller upplösning åligger väl *båda parter* att se till.

Nu till ett närliggande problem!

Det gäller förhållandet individ—gemenskap. Här möter vi två helt onödiga ensidigheter.

En del framhäver i sitt tal och sitt handlingssätt nödvändigheten av personlig självständighet och frihet på ett sådant sätt att det ibland leder till isolering från gemenskapen. Här ser vi individualistens förakt och/eller rädsla för gemenskapen. Fruktar man kanske gemenskapens korrigerande inflytande?

Den andra *ytterligheten,* där kollektivet har makten, får ofta till följd att individen mer eller mindre faller bort, uppslukas av den grå massan. Massmänniskomentaliteten är ingen ovanlig eller exklusiv nutidsföreteelse.

MEN, är individ och gemenskap varandras motsatser? Står de inte snarare i *ett ömsesidigt beroende* till varandra? Så bör det väl vara på det andliga området. —

Jag söker en andlig gemenskap som *befordrar* min tillväxt i tro, kärlek, kunskap och nåd. Om församlingen verkligen blir ett andligt hem så kommer också dessa behov att på ett rätt sätt bli tillgodosedda. *Ett hem* där alla hem- och rotlösa äntligen får komma till ro! *Ett härbärge* där alla slagna och vinddrivna kan få balsam och läkedom för syndens djupa sår. —

All maklig bekvämlighet och okristen självupptagenhet måste få dödsstöten. —

Ja, när det gäller gemenskapsproblemet så är många frågor ännu olösta. Men låt oss börja i det lilla. —

Församlingsgemenskapen får väl aldrig urarta till att bli självändamål?

"Men vad Er angår så förbliver i Er den smörjelse Ni har undfått från honom, och det behövs inte att någon undervisar Er: Ty vad hans smörjelse lär Er om allting, det är sant och är inte lögn. Förbliv alltså i honom, såsom den har lärt Er." 1 Joh. 2: 27.

Den citerade versen är ett mycket kärt tillhåll för den religiöst motiverade individualismens olika representanter. Man har t. o. m. menat sig genom denna vers ha fått legitimation och uppmuntran att helt sonika göra sig av med eller ignorera de lärare som Gud satt i församlingen.

Men låt oss se litet närmare på sammanhanget! Det som de hört från begynnelsen, d. v. s. evangelium, skall de nu förbliva i. Och som en nödvändig hjälp och förutsättning för detta har de fått smörjelse. Vad är nu smörjelse? Den måste väl under alla förhållanden ha med Anden att göra? Den innebär väl bl. a. Andens individuella upplysning och undervisning som ger rätt insikt i Kristi evangelium. Ty Anden leder alltid till Ordet. Här råder ingen dualism. Joh. 14: 26, 16: 13 ff m. fl.

Andens individuella ledning och undervisning genom smörjelsen är *ingen motsats* till de olika lärarnas undervisning. (Förutsatt att det är andliga sådana) 1 Kor. 12: 28, Ef. 4: 11, Rom. 12: 7 och Apg. 13: 1. Snarare är det väl så att i församlingen är det nödvändigt med smörjelse, *BÅDE* för att rätt kunna *ge* Guds Ord *OCH* för att rätt kunna både *taga emot* och *bedöma* vad som kommer ur lärarnas mun. Se t. ex. 1 Tess. 1: 5 f. Alltså: Smörjelse både på och nedanför plattformen är det typiska i nytestamentligt församlingsliv! —

Gud vill upprätta sin församling i *alla* stycken. Vi har ännu inte nått målet. Men vi är på väg. Vi behöver komma in i ett ödmjukt och *gemensamt* sökande för att *tillsammans med* alla de heliga "tillfullo förmå fatta vad bredden och längden och höjden och djupet och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap. Ty så skall Ni helt bli helt uppfyllda av all Guds fullhet". Ef. 3: 18 f.

All småaktighet och inkrökt småskurenhet dränks i jubelkören som stiger upp till Honom som sitter på tronen. *Han är ju den som uppfyller allt i alla!*

Björne Erixon vid Bibelolympiaden i Jerusalem 1965.

"Icke en klöv får lämnas kvar..."

Av Olof Corneliusson

Icke en klöv får bliva kvar. — Ovanstående ord sade Mose till Farao när han inte ville låta Israels barn draga ut ur Egypten, för att hålla gudstjänst åt Herren. 2 Mos. 10: 26.

Har detta bibelord aktualitet i dag, undrar någon? Ja, säkerligen är det lika aktuellt i dag, för Guds barn som någonsin, att gå ut ifrån det som trälbinder.

Du kan själv besvara frågan: Är jag fri så länge som jag står kvar i statskyrkan? Den representerar ju vår officiellt erkända kristendom. —

Farao hindrade gång på gång Israels barn att tåga ut. Med allehanda invändningar uppsköt han uttåget, trots att Gud uppenbarade sin makt, genom de tecken som Moses fick utföra.

Både konung och regering har givit dig rätt att gå ut ifrån fäderneärvda meningar och döda religiösa former — varför står du då kvar? Inte kan väl motståndet vara större än för Israels barn? Men det kanske är feghet som gör att du inte vågar bryta med den stora hopen?

Man kan med förvåning konstatera att procenten av dem som gått ur är ganska låg. Det har dock gått ganska många år sedan den nya religionslagstiftningen trädde i kraft. —

Orsakerna till att vänner som säger sig vara fria står kvar, är säkerligen många. — Bland annat kan det vara okunnighet, åter andra för att deras ledare gör det. Många tror att det inte har nån betydelse. Säkerligen är ett uppvaknande på detta område av allra största betydelse.

"Jag är ju född på nytt och döpt i vatten sen jag kommit

Olof Corneliusson

till tro, samt andedöpt — då är jag väl fri?" kanske du invänder. —

Tycker du då att det är konsekvent att fortsätta att halta på båda sidor? Är inte de här uppräknade upplevelserna du gjort så mycket mer orsak till att du skulle göra dig fri ifrån det som binder? —

Ja, sannerligen är det hög tid att vi som tror på Jesus, får upp våra ögon för det som stundar. Snart skall ett möte gå av stapeln i Uppsala, då Kyrkornas Världsråd skall sammanträda med påven i spetsen. Månne inte Uppenbarelsebokens ord går i uppfyllelse? Vem som är arrangör för den menigheten är lätt att räkna ut. Det är tid att vakna! —

Har du tänkt på att du gör dig delaktig i det som förehaves i kyrkan? Du är ju med och stöder ekonomiskt genom skatten så länge ditt namn är inskrivet där, och då är du ju *delaktig,* ty du sanktionerar därigenom det som försiggår. —

Det skulle aldrig falla dig in att låta prästen begjuta ditt nyfödda barn, ty du tror och praktiserar vad Guds ord säger om dopet. Ej heller skulle du vilja vara med om att dra en dom över dig när det gäller nattvarden, som ju där utdelas till både frälsta och ofrälsta. —

Vad säger då Guds ord? I andra Kor. 6: 14—18 står det: *"Vilken gemenskap har ljus med mörker, eller hur förlikar sig Kristus med Beliar, vad delaktighet har den som tror med den som icke tror." — Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi är ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: "Jag skall bo i dem, jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk." Alltså: "Gån ut ifrån dem, och skiljen eder ifrån dem, säger Herren: kommen icke vid vad orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder, och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren."* —

Ja, men detta är ju att döma, säger du. —

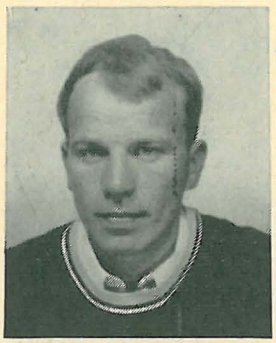
Nej, ingalunda min vän, men väl att bedöma när man ser vad Ordet säger. —

Skall du vara riktigt ärlig mot dig själv, och trogen det ljus du har fått i Guds ord, då är den bästa protesten att i praktisk handling visa var du står. Gå ut ifrån det gamla sammanhanget och gör såsom Moses vid uttåget ur Egypten: *Lämna inte ens en klöv kvar.*

Tag också dem som tillhör dig med. —

Då skall du finna en öppen dörr som ingen kan tillsluta, ty du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn. Upp. 3: 8.

Olof Corneliusson

Sven-Åke Asplund

Renad i blodet döpt i ande och eld *så gör Jesus . . .*

DET HÄR ÄR INGA FANTASIER . . .

Vad jag här ska berätta låter kanske som en saga för många, men ni ska alla veta, både hedningar och hädare, fariséer och fromma, att detta är rena verkligheten och intet annat. Och jag är inte alls från mina sinnen. Min intelligenskvot är ej mindre än normal och jag är på helt nykter kaliber. Jag är bara så översvallande glad att jag fått möta Jesus och fått övergå från döden till livet och att allt det gamla är slut.

Låt mig börja från början med min berättelse. —

Under fyra fängelseår försökte jag tränga in i mig själv, sortera alla vaga och virriga begrepp som jag hade om livet, men förvillades bara ytterligare av de berömda filosofers utläggningar som jag under denna tid sög i mig. —

Att söka klarhet genom att läsa Bibeln var då för mig en helt absurd tanke. —

Nog kan jag tacka filosoferna för en del insikt jag fått om det som ligger och skvalpar under ytan på människan, men någon väg till frälsning, befrielse från helvetets makt och till frid och harmoni kunde de inte visa mig, *men det kunde Jesus.*

Djupt, djupt nedgrävd i människosjälen ligger hos oss alla *behovet* av att få tro på Gud, och därmed också *möjligheterna* till att kunna det.

PROBLEMET VAR DET ONDA INOM MIG

Under fyra år efter fängelsetiden betraktade jag dock ännu tillvaron som ett mycket dåligt skämt. Mina kriminella jobb slutade jag i alla fall med, då jag insåg det meningslösa i att slåss mot ett helt samhällsmaskineri. Mitt problem var dock alltfort det onda *inom* mig, och jag måste bekänna att mina timliga omsorger inskränkte sig nu endast till att kunna tillfredsställa köttets krav och se till att det inte bara fanns tomma flaskor hemma. Men djupt inom mig fanns en längtan efter bättre varor — sanning — renhet — kärlek. —

PANK, UTSLAGEN, DEPRIMERAD . . .

Då jag första gången kom i kontakt med Jesus var det genom ett Maranatavittne. — Jag kom lufsande på en gata i Uddevalla — pank — utslagen — deprimerad. Jag hade gjort bort mig på ett bra jobb och på ett par veckor hade jag supit upp över 2.000 kronor, utan att få ut någonting av det.

Plötsligt tilltalades jag av en ung flicka som satt i en bil. Hon prackade på mig en tidning — Midnattsropet — spelade och sjöng, som jag då uttryckte det, en ganska skarp låt för mig: "Underbara land, o jag längtar hem till dig." —

Jag såg på hennes lyckliga ögon att hon ägde något stort — något som ej var av denna världen — något som jag själv inte ägde. —

Jag lovade att någon gång — kanske — komma på deras möten. Men hon gav sig inte förrän jag givit ett bestämt löfte att komma. —

EN RÖST SA: TROR DU ATT DU . . .

O, vad jag i dag prisar Jesus för att han sände henne och de andra ungdomarna från Ljungskile i min väg. De fick bli Herrens tåliga, envetna och slitstarka verktyg och redskap när det gällde att få mig in på Guds väg. —

Under en månads tid bevistade jag alla möten, som hölls, men motståndet både i min kropp och min själ var stort. Det var väl glädjen och förtröstan jag fann hos dessa Guds barn, som slutligen besegrade mig. Ändå drog jag mig alltid undan då de ville få mig att ta det avgörande steget. Jag ville så gärna bli frälst, men samtidigt sa en röst: "Tänk på konsekvenserna — tror du verkligen att du . . ."

Av Sven-Åke Asplund

"Genom Guds ofattbara nåd är jag en frälst syndare. Och när jag säger "syndare" menar jag inte bara en som suttit på sista bänken i Maranatamötena och smädat.

Jag har levt 20 år längst nere i botten, ensam, smutsig, eländig, med spritdjävulen hårt fasthakad i mig och med hat, bitterhet och självförakt som en ständigt molande värk inom mig. Men nu är syndaren frälst, halleluja." Så börjar Sven-Åke Asplund sitt vittnesbörd om frälsningens förvandlande kraft.

Här har jag en uppmaning till alla bröder och systrar: när det gäller att få en syndare över på Guds sida, var envis, var listig, nödga honom, använd gärna allt vad ni har på innersidan, men försök aldrig att skrämma någon med helvetet för att få honom att böja sig. Syndaren måste ta steget av fri vilja, det måste vara en glädje för honom att få komma, annars blir det inget helt med hans frälsning.

"KÄRE JESUS FÖRLÅT DENNA STORA SYNDARE"

Den 7 november 1966 då segrade Jesus. Jag blev fullständigt besegrad — allt motstånd var slut hos mig. Jag gick fram i ett möte i Trollhättan, böjde mig inför Guds ansikte och bad: "Käre Jesus, förlåt denna stora syndare — tack för att du frälsar mig", klämde jag fram.

Det hände inget speciellt just då tyckte jag. Du ska inte bli besviken om det inte händer väldiga ting just i det ögonblicket, eller rättare sagt, om inte du *känner* att det händer något. Men skriv upp att det verkligen sker någonting vare sig du känner det eller inte. Det står ju i Bibeln: "Det ska ske att var och en som åkallar Herrens namn ska vara frälst." —

Hos mig verkade det i alla fall så att från den stunden började liksom Jesus växa fram inom mig och samtidigt verkade det som om det murades sten på sten inom mig till skydd mot allt det onda utanför. — Men än hade jag inte upplevt den verkliga förlossningen.

Nästan omedelbart då detta hänt fick jag chansen att följa med till Stockholm för att under några dagar vara med i Bibelskolan.

DJÄVULEN SÖKTE INBILLA MIG ATT DET VAR BÅG

Ibland sökte djävulen inbilla mig att det var båg alltsammans och jag sökte fortfarande visshet i mina känslor. Nu vet jag att frälsningsvissheten och segern över det onda i sitt väsen vinner man genom att förlita sig på det verk som Jesus har utfört i sin död på korset. Visst var jag frälst när jag följde med till Stockholm, men det var ännu mycket jag behövde lösas ifrån.

Jag var med några dagar i Bibelskolan — knuten och spänd satt jag där och försökte analysera allting, också mig själv. —

En dag gick jag inte till Bibelskolan. Djävulen inbillade mig att jag i stället skulle söka upp en gammal "rövarkompis". Jag drev omkring på stan och det gick illa för mig. Djävulen fick mig på fall — med dunder och brak. — Den dagen drack jag, rökte, svor och förbannade. Djävulen slet i mig, men Jesus var också med hela tiden och jag visste att detta liv kunde jag ej mera leva, jag visste något bättre. Jag fick också nu lära mig att om man vill bli bevarad i frälsningen måste man taga sig tillvara för synden och hålla sig nära Jesus. —

JAG MÅSTE HÅLLA MIG NÄRA JESUS

Jag kände mig som ett kräk när jag gick tillbaka till Viktoriasalen och Bibelskolan. Ungdomarna där förstod vad som hänt med mig, men visade ändå glädje över att återse mig. Inga hårda, dömande ord, inga förebråelser, inga förnedrande anklagelser, men alla ville vara med och bedja till Gud för mig.

Vad jag upplevde nu ska jag inte försöka att beskriva — det går inte. Ett par dagar senare blev jag också döpt i vatten. Jag var så lycklig att jag bara ville gråta av glädje.

Då jag i november efter bibelskolans slut, kom hem till Uddevalla, var jag alltså nyss döpt i vatten — döpt till ett nytt liv i Kristus. Jag gick i spänd förväntan att också få vara med om det Andens dop, som av Jesus är utlovat i den Heliga Skrift, vilken blivit rättesnöret för mitt nya liv. Vid samma tid fick jag jobb på en fisketrålare och fick därför tillbringa min mesta tid till havs. Då det blev en mycket stormig vinter, var vi ofta liggande sysslolösa i olika hamnar, så jag fick möjlighet att använda mycket tid att tränga mig in i Ordet. Numera på ett helt nytt sätt eftersom jag vet, att varje ord, som möter mig där, är den absoluta sanningen. —

JAG TYCKTE TUNGOTAL LÄT SOM RAPPAKALJA

Jag längtade alltså mycket

efter mitt andedop, men i mitt hjärta fanns en djupt rotad misstro mot tungomålstalandet. En kväll tillsammans med några trossyskon, då vi bad till Gud, fick jag klart för mig, att Andens gåva ju redan är given och att jag bara skulle bereda mig att ta emot den. Jag bad: "Käre Mästare, jag är ledsen, förlåt mig, men jag kan inte låta bli att tycka, att tungomål låter som rena rappakaljan, och det skall ju åtföljа andedopet. Eftersom jag dock fått uppleva så mycket genom Dig, käre Jesus, så beder jag dig att du i alla fall döper mig i den helige Ande, även om jag skall bli en tungomålstalare." — Och i mitt övermod tillade jag plötsligt: "Jag rör mig inte ur fläcken förrän Du uppfyllt Dina löften på mig." — — Vad har jag nu tagit mig till, vad har jag sagt, vad har jag ställt till med? tänkte jag i nästa ögonblick. —

Jag blev länge i min bönevrå. Inte ville jag påstå att jag svettades blod — det har nog endast Jesus gjort — men faktum är, att det nästan kändes så en stund. —

LIVETS VATTEN VÄLLDE IN I MIG

Plötsligt blev jag medveten om, att hela min varelse fylldes på ett helt obeskrivligt sätt av en massa egendomliga ord. Och i ett nu visste jag, att det var Gud själv som rörde vid mig. Det var inga tvivel om det — på nolltid spolades alla tvivel, all oro och fruktan bort. Ett flöde av livets vatten vällde in i mig — genom mig — ut ifrån mig! —

Var detta verkligen jag? —

Nej, det var den helige Ande, som använde mig som språkrör. —

Ännu ett av evangeliets stora löften hade uppfyllts på mig, jag var döpt i den helige Ande, och det på ett så mäktigt sätt, att jag aldrig skulle tvivla på mitt andedop. Halleluja — pris ske Gud. — Amen. —

Andedopet är styrkan i vårt andliga liv — ett kristenliv utan denna upplevelse är dömt att förtvina i träldom. Guds kraft möjliggör frigörelsen — friheten i anden, friheten i Kristus. Genom Andens dop upplever vi också den verkliga frimodigheten. —

JESUS KOMMER MYCKET SNART

Snart — det är ett faktum att det kan ske vilket ögonblick som helst — kommer Jesus för att hämta de sina hem till Fadershuset. —

Skall du då vara med? —

Gör klart med Gud! Omfatta i tron Jesus Kristus. Utestäng all medveten synd. Bed om kraft att vilja helt — bed: Jesus fräls mig! —

Jesu blod renar dig, du får ett nytt liv och då får också uppleva en glädje av ett slag du aldrig kunnat drömma om. —

Guds löften hålla. Amen!

Någonstans på Nordsjön
Sven-Åke Asplund

KRISTEN VÄGGKALENDER 1968

VÄRDIG — PRAKTISK — EN VÄCKELSEAPPELL FÖR VARJE DAG — EN PRYDNAD FÖR HEMMET

Format 280×320 mm ..... Pris 5:—
„ 200×280 „ ..... „ 3:50

Till Midnattsropet
Surbrunnsgatan 60, STOCKHOLM VA
Sänd mig mot postförskott
..... st. Väggkalender, större
..... st. „ mindre
Namn .....
Gata, husnr. .....
Poststation .....

LÅT OSS TALA MED VARANDRA

Per Olov Fägerholt

Av Per-Olof Fägerholt

Det moderna livets konventioner bjuder, att man skall hålla inne med eventuella starkt kritiska meningar om sin omgivning.

Gör man motsatsen, ställer man i värsta fall till med skandal. Och det är vi vanliga människor rädda för. Hellre än att ta den risken tiger vi.

Men människor, som inte vågar eller får ge sina åsikter tillkänna, utgör en form av explosiv vara. I stater med politiskt tvång avleder man det inre trycket med hjälp av utrikespolitiska manövrer. I den moderna kulturstaten har den kommersialiserade pressen insett möjligheterna på detta område och öppnat sina spalter för de anonyma rösterna.

Och i Guds rike, hur gör vi där?

□ □ □

Precis som det moderna kulturlivet har yrkeskritiker, som genom sina omdömen rekommenderar eller avråder för alster och företeelser inom sina resp. expertområden, så har vi i Jesus den suveräne experten på frågor rörande Guds rike. Och Jesus var aldrig rädd för att kritisera, i den bemärkelse jag här använder ordet. Det var en kritik i form av tillrättavisningar och omdömen framförda till vemhelst som förtjänade den. Han uppträdde redan då som en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Hans handlingssätt framstod i bjärt kontrast till fariseernas. Dessa "tänkte i sina hjärtan" står det. Det var också kritik, men av just det slag, som är av ondo. Den opererade i mörkret och syftade inte till något gott utan resulterade i stället i tidens fullbordan i det rådssammanträde, där man beslutade att förgöra Jesus (Joh. 11: 47—53). Att det personifierade Ljuset vid konfrontationen med sådant måste avslöja den fördolda ondskan var ofrånkomligt. —

Vid olika tillfällen utsatte Jesus sina motståndare för offentlig kritik. Hans öppenhet och trohet mot Faderns sak tog inga personliga hänsyn.

Fariséen Simon och dennes middagsgäster fick en lärorik läxa, då de mötte Livets furste vid bordet. —

Varhelst Jesus framträdde, representerade han ett erbjudande om Guds kärlek, som fick alla som hungrade och tröstade efter rättfärdighet att tro på honom och älska honom tillbaka. Och i denna besvarade kärlek låg själva frälsningen, syndaförlåtelsen. Därför säger Jesus vid t. ex. detta tillfälle till den synderska, som infann sig vid måltiden: "Dina synder äro förlåtna", utan att kvinnan hade vågat be om något sådant. Men fariséen Simon hade ingen sådan kärlek, därför att han saknade behov av förlåtelse, och de kärleksgärningar, som en älskad gäst välkomnades med, bestods inte Jesus.

Det var alltså en konventionell måltid. Den hade säkert förlöpt utan intermezzon, om inte kvinnan infunnit sig. Simon kände sig dragen till Jesus såsom lärare — han kallar honom Mästare — och tanken att Jesus var en profet var honom inte främmande. Men hans egenrättfärdighet hindrade honom från att "upptäcka" Jesus och klart och reservationslöst älska honom. Därför höll inte det sympatigrundade förtroendet för påfrestningen att se Jesus acceptera kvinnans kärleksbetygelser. Profettanken föll samman. I stället för att se förvandlingen hos kvinnan såg Simon i Jesus en avslöjad falskprofet. "Vore denne en profet." —

Detta är typiskt för den blinda egenrättfärdigheten. Den kommer aldrig så långt, att den ser Jesu förvandlande makt, och på den falska grunden förklaras rättfärdighetens furste själv för suspekt.

Alltnog, då Simon kommit så långt i sin hemliga villfarelse, tog Jesus till orda och förehöll

honom öppet inför alla bordsgästerna hans egna försummelser. Det är alltid farligt att döma dem skyldiga, som är utan synd (Luk. 7: 36—50).

Hur det gick vid ett annat tillfälle, också vid en måltidsinbjudan från en farisé, läser vi om i Luk. 11: 37—54. Där formligen ljungar himlens vrede över all falskhet.

□ □ □

En annan person, som råkade ut för Jesu öppna tillrättavisning, var Simon Petrus, då denne med mänsklig visdom och i god tro ville ställa sig i vägen för Guds plan att frälsa hela människosläktet. Petrus blev t. o. m. kallad "Satan" vid det tillfället. Men den självbevarelseprincip, som Jesus kritiserade på detta sätt, skulle för alla tider förses med en *sann* etikett oss till undervisning, och det var långt viktigare än att Petrus skulle besparas en förödmjukelse.

Även om Jesus alltså uppträdde med en häpnadsväckande öppenhet, utan några personliga hänsyn, får vi för den skull inte tro, att han gick omkring och strödde anmärkningar och utlåtanden omkring sig. Kritiken gällde alltid Guds rikes angelägenheter. Kontroversiella spörsmål av annat slag undvek han, så t. ex. i frågan om skatt till kejsaren, där den judisk-romerska politikens brännande och infekterade meningsbrytningar låg försåtligt inflätade. Jesus lät sig icke utnyttjas för spekulativa syften av varken den ena eller den andra.

Paulus gick i sin Mästares fotspår. Han var alltid redo att med den insikt Anden gav honom avge ett omdöme som mötte honom i hans verksamhet. Så fick t. ex. aposteln Petrus en offentlig och skarp tillrättavisning, då denne vid ett tillfälle uppträdde vankelmodigt i omskärelsefrågan. Naturligtvis berodde skärpan i kritiken på den betydelse Petrus måste tillmätas i sin egenskap av äldste (1 Tim. 5: 20). Paulus visste att anpassa allt efter omständigheterna. Om hans behandling av församlingen i Efesus heter det: "Kom ihåg, att jag i tre års tid, natt och dag aldrig upphörde att under tårar förmana var och en särskild av er" (Apg. 20: 31).

Det följer av det anförda, att ordet i Ords. 27: 5 "Bättre är öppen tillrättavisning än kärlek som hålles fördold" kunde sättas som rubrik över resp. stycken ovan. Man gick inte undan och talade *om* varandra, utan man möttes och talade *med* varandra. Samma principer gällde undervisningen. Då "några män kom ned från Judeen" och började förkunna omskärelse, gav detta anledning till oenighet och "Paulus och Barnabas kom i häftigt meningsutbyte med dem" (Apg. 15: 2). Då frågan senare diskuterades i Jerusalem, föranledde den "långt meningsutbyte" (Apg. 15: 7).

När Paulus kom till någon ny stad under sina resor, vände han sig alltid först till sina egna landsmän, trots att erfarenheterna ständigt bekräftade strid och splittring. Och han utlade skrifterna och bevisade, att Messias måste lida och uppstå (Apg. 17: 3). Sabbat efter sabbat försökte han överbevisa judar och greker (Apg. 18: 4).

Om Apollos heter det, att han "vederlade eftertryckligt judarna offentligt och bevisade med hjälp av skrifterna, att Jesus var Messias" (Apg. 18: 28). Man "bröt ned tankebyggnader av alla slags höga bålverk" mot kunskapen om Gud och lade dem under Kristi lydnad (2 Kor. 10: 5) och man gjorde det ansikte mot ansikte, utan fruktan (2 Kor. 10: 1—2).

Öppet gick man till väga, precis som Jesus (Joh. 18: 20).

Timoteus får denna uppmaning av Paulus: "Bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålamod." Församlingsföreståndaren får samma bud (Tit. 1: 9). Villfarelsens profeter skulle t. o. m. tillrättavisas strängt (Tit. 1: 13). Och var och en som var satt att förmana, skulle akta på denna *plikt* (Rom. 12: 8). Gällde det profetiska budskap, skulle dessa bedömas av de andra profeterna (1 Kor. 14: 29). Motvilja från någon skulle lösas genom samtal och förlikning (Matt. 5: 23—24), uppenbar synd hos någon skulle förehållas honom enskilt i första hand (Matt. 18: 15) och synden utplånas genom bön (1 Joh. 5: 16).

Här har vi alltså Gudsrikets medicin mot förträngt rättspatos: Samtal med dem det vederbör. Inga kyrkopolitiska kollektiva indignationsrörelser, inga anonyma angrepp i ryktesflorans undervegetation, utan öppenhet. —

□ □ □

Vi människor har en utomordentlig förmåga att missförstå varandra. Vi ser motiv, där inga finns och tvärt om. Vi tolkar andras handlingssätt utifrån vår egen erfarenhet och natur, vilket naturligtvis resulterar i mer eller mindre felaktiga slutsatser. Vi får "hjälp" i våra bedömningar av andra genom fiendens röst, och den talar aldrig om annat än lögn. Så upplever vi, hur vanmäktigt rättspatos tär på vår sinnesfrid, medan vi går undan och lider. Men hur många gånger skulle vi inte bespara både oss och andra mycket lidande genom att lyda Ordet och avge vårt omdöme och tala ut med dem det vederbör.

Min personliga erfarenhet visar, att det i allmänhet sker åtskilliga korrigeringar och tillrättaläggande och förklaringar, då vi börjar sam-

tala med varandra. Då avslöjas mörkrets gärningar, alla de grundlösa tolkningar och felaktiga slutsatser, som Satan lyckats bedra oss att tro på. Det inre trycket lättar och vi känner att vi får frid, t. o. m. om vi nödgats säga obehagliga saker. Ordets recept är osvikligt. —

Det ligger egentligen något oerhört förmätet i detta att döma någon ohörd angående hans handlingar eller åsikter. Vi sätter oss på något vis i Guds ställe och dömer, men utan Guds fullständiga och suveräna kunskap om alla de faktorer, som formade det vi retar oss på. Och detta är liktydigt med att vi skärmar för Guds förlåtande kärlek över vårt eget liv. Ty antingen skall vi tala med vederbörande, så att vårt ställningstagande står på Ordets grund, eller, om detta är omöjligt, förlåta såsom Gud i Kristus förlåtit oss (1 Petr. 4: 8).

Undra sen på att friden viker, då vi bryter mot dessa andliga lagar. Och detta tillstånd är farligt. Det lämnar fältet fritt för bitterhet och den dolda kritiken tar vid. Men allt som inte till dem det gäller sipprar förr eller senare ut i förtalets kloaker, och där opererar mörkrets furste. Resultatet kan bara bli ett: Lidande för alla parter. Och den som på detta sätt försätter sig i disponibilitet för Satan får också förr eller senare uppleva, hur hans egna gärningar börjar likna dem, som han själv fördömde. —

□ □ □

Jag har i denna artikel talat om öppen kritik. Ordet har använts som en sammanfattning för alla de former av korrigerande samtal, som kan behövas, bröder och syskon emellan.

Vi slipper aldrig ifrån *anledningarna* till kritiken. Låt oss därför inte bli förskräckta, då den utövas, vare sig det är offentliga meningsbrytningar om verksamhetsmetoder eller det är enskilda förmaningar och tillrättavisningar eller rent av bara en begäran om svar på frågor vi går och bär på angående medvandrare. Ty samtal av här diskuterat slag är alltså bibelenliga och ett led i den renhållning, som är nödvändig på alla byggnadsplatser — även församlingens. Och på den arbetsplatsen måste det vara båda ljust och rent.

Låt oss alltså tala med varandra.

Talen och handlen så, som det höves människor vilka skola dömas genom frihetens lag.

Jak. 2: 12

OBS

NYHET!

UNG TRO

Av T. L. OSBORN

90 sid. Klotb. Pris 5: 75

Ur innehållet:

Bara en tonåring
Ditt bästa exempel
Bevara din tro ung
Den stora "nationalsången"
En ung hustrus beslut
Mitt liv blev förvandlat
Gud i verksamhet
En häpnadsväckande fråga
Våra rättigheter
Vägen till framgång
Gränslös kraft
Kraften i det tryckta ordet
Du kan bli frälst

Klipp här

— — — — — — — — — — — — — —

Till MIDNATTSROPET

Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA.

Sänd mig mot postförskott

UNG TRO, Inb. 5: 75.

Namn: .....

Bostadsadress: .....

Poststation: .....

Mona Sundqvist:

KOMMER DU IHÅG ULLA? —

Ulla som vi såg henne i TV.

Under "TV-mötet" kom en 11-årig flicka, Ulla Lundgren, i kamerornas focus. Hon blev sedan omskriven och omdebatterad en lång tid framåt. —

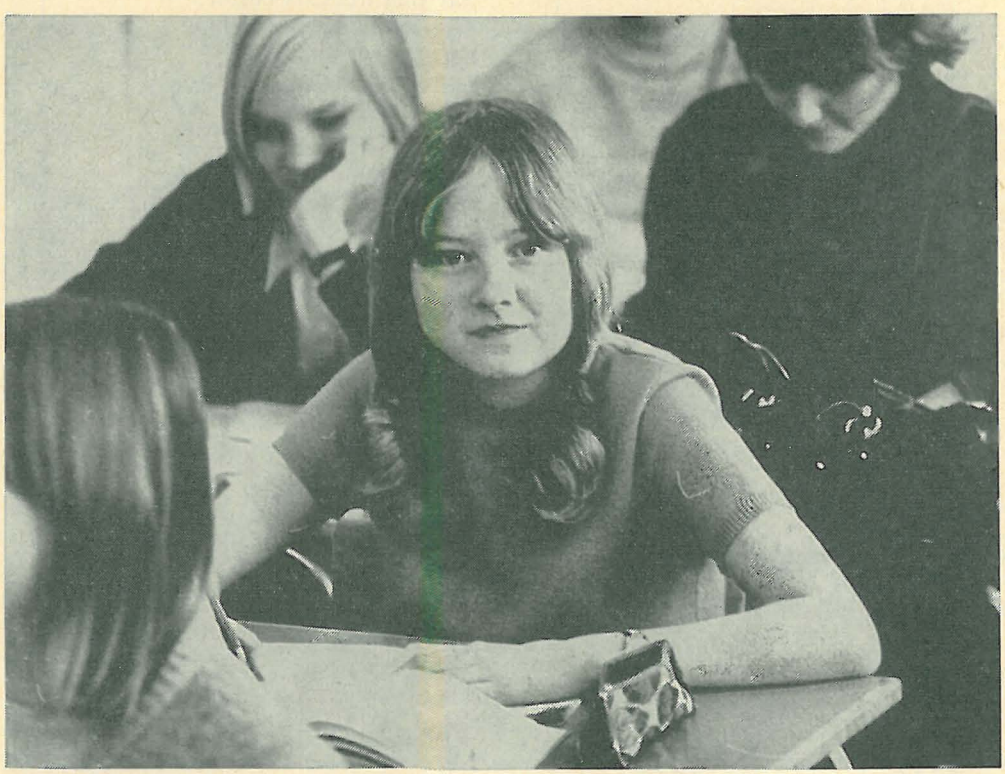
"Barnförbjud Maranatamötena!" ropade psykologer och politiker. "Den 11-åriga flickans tårdränkta ansikte gav svenska folket en sömnlös natt", skrev tidningarna. —

Senast förra året tog Aftonbladet upp fallet och beskrev då Ulla Lundgren som en "frisk och harmonisk skolflicka":

"För tre år sen rördes eller chockades hela svenska folket av hennes tårdrypande, späda ansikte. Vi såg henne i december 1963 i en TV-utsändning från ett Maranatamöte. En liten flicka med långt, ljust hår som knäppte händerna och bad och grät. I dag är flickan 14 år gammal. Hon heter Ulla Lundgren och går i sjunde klass i en skola i Jakobsberg utanför Stockholm.

— Jag kommer så väl ihåg den där gången, säger Ulla. Det var första gången jag grät på ett möte.

När vi såg henne sist var hon 11 år. När mötet började komma upp i varv stannade kamerorna på en skara barn. Den gick in i när-

Ulla i skolan i Jakobsberg.

bild på Ulla. Hon sjöng och bad med knäppta händer och för varje minut blev hon alltmer gripen av stämningen. Tårarna strömmade ohejdat utför hennes kinder och det var sent.

Reaktionen i de profana dagstidningarna efter var inte särskilt positiv. Var det verkligen nyttigt för små barn att bli så känslomässigt upphetsade? En känd psykiater uttalade sig i TV och sa att Ulla och hennes föräldrar nog borde undersökas av en psykiater.

Varför grät Ulla?

— Jag minns det mycket väl, svarar 14-åringen, som är vaken och inte särskilt blyg men lite misstänksam för frågorna. Jag grät därför att jag var så oerhört glad.

— Uppfylld av Gud?

— Ja."

o o o

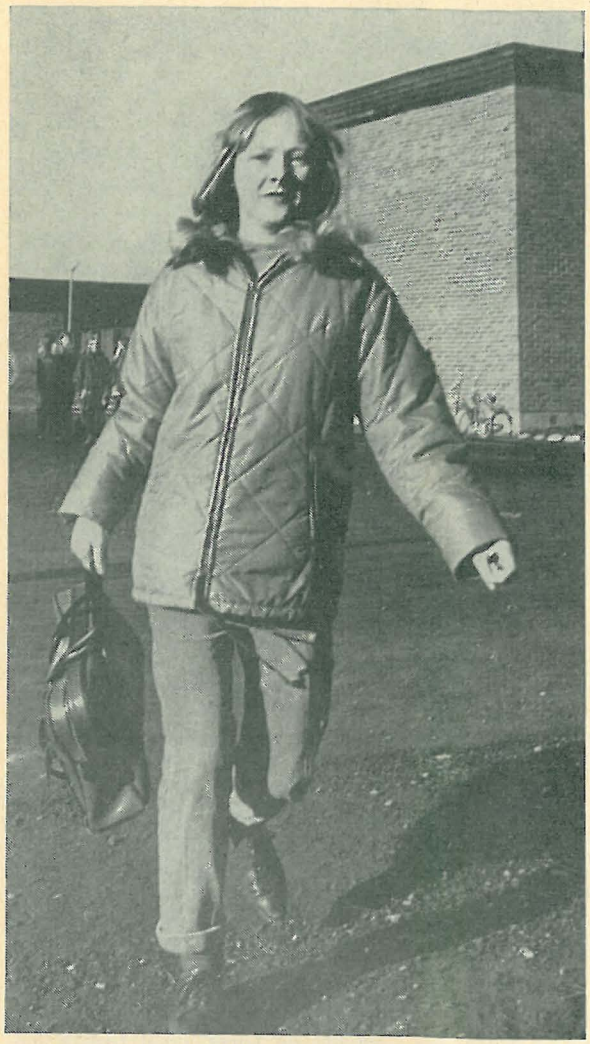
Idag vittnar Ulla Lundgren om sina andliga upplevelser så här:

"Jag är glad att jag är frälst. Jag skulle aldrig vilja byta bort min frälsning mot någonting. Tänk att ha en vän som bara blir underbarare ju mer man lär känna honom. En vän som aldrig sviker, som aldrig förändras. Tänk att ha himmelen som mål!

Jag kan inte nämna någon särskild dag när jag blev frälst. Ända sedan jag var liten har jag bekänt mig som frälst.

Hösten 1962 skulle mina föräldrar och jag gå på vårt första maranatamöte. Vi måste ju se om maranatafolket var så konstiga som vi hört talas om. Men när vi kom dit kände jag mig genast hemma där. Snart började vi gå på flera möten.

En kväll mötte Gud mig för första gången. Då började jag skaka i stolen där jag satt.

Ulla på väg från skolan.

HÄR MÖTER DU HENNE IGEN — FRI, GLAD, FRÄLST

Sedan mötte Gud mig många gånger.

Jag fick också tungotalet, men jag vågade inte släppa fram det. Jag hade det inom mig. När jag bad ville det komma fram, men jag vågade inte. Men senare på ett bönemöte vågade jag släppa fram tungotalet. Döpt blev jag våren 1963.

Du som inte är frälst. Lämna ditt liv åt Jesus. Du kommer absolut inte att ångra dig."

Rune Gelinder

LYSSNA till — LITA på ORDET

Av Rune Gelinder

Bland de många upplevelser en frälst människa får göra, är också följande: hon möter fördomar, missuppfattningar, förutfattade meningar och okunnighet om frälsningen, tron på Gud, helbrägdagörelse, andlig verksamhet, ja, överhuvudtaget om allt som har med det kristna namnet att skaffa. Det råder hos människorna förmörkelse, bortkommenhet och likgiltighet i andliga ting. Och i regel orkar de inte pröva eller undersöka de verkliga förhållandena, utan lyssnar hellre till förtal och onda rykten och allt vad en gudlös propaganda vill påstå. —

Vi behöver dock inte kastas hit och dit för olika vindkast. Det finns en Sanningskälla som vi kan gå till, för att hämta ledning, visshet och säker grund för vår tro. Just i Bibeln har vi det vi behöver. —

Det har blivit så klart för mig — och särskilt under de tältkampanjer jag har varit med om i sommar — att det bästa försvars- och angreppsvapen vi har är Guds eget Ord. Jag skulle vilja ropa ut till alla troende, och allra helst till alla Herrens vittnen i hela vårt land: O, vad det är viktigt och betydelsefullt med Ordet och bönens tjänst. —

Det går nog att bedriva verksamhet, tala, sjunga o. s. v. men det som ger tyngd åt det som förehaves är Guds Ord, och det Ordet har fått föda fram. —

Vad är det som blir följden av ett regelbundet bibelstudie- och böneliv?

Jag nämner några ting: tro, Rom. 10: 17 — visdom, kunskap, Kol. 2: 3, Ps. 119: 98, kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod och återhållsamhet. Gal. 5: 22—23. —

Detta är ting som vi inte kan åstadkomma i egen kraft, med talang eller begåvning. Det växer — föds fram. Se Jesu ord i Joh. 15: 5. Av frukten känner man trädet.

Låt inte de stora och skrävlande orden ur många munnar, vara avgörande, utan känn dem av deras frukt. Lagen sådd— skörd går alltid i uppfyllelse. Sök det som har värde för evigheten. —

Ordet har en fantastisk verkan i alla möjliga och omöjliga sammanhang. Det skänker ro, tröst, harmoni och mycket, mycket mer. Gud stadfäster sitt Ord, och ger sitt vittnesbörd till oss. 1 Joh. 5: 9, 1 Petr. 5: 10. —

Nu finns det människor, lärda och olärda, som har många argument mot Bibelns äkthet och sanning. Det går inte här att svara på alla. Men jag vågar säga, utan att göra mig skyldig till överdrift, att om du på ett sunt sätt TROR på vad Bibeln lär, då skall du få uppleva frid, glädje, harmoni i ditt hjärta. —

Du får uppleva det som Jesus själv säger: "Om någon *vill göra Hans vilja* så skall han förstå, om denna lära är från Gud eller om jag talar av mig själv." Joh. 7: 17. Och likaså "Genom tron förstå vi..." Hebr. 11: 3.

Gud välsigne dig: "Tro på allt vad Gud har sagt" —

Många vill ha det tvärtom, så att de först skall förstå, sedan eventuellt tro. Men det står i 1 Kor. 1: 21 att världen genom *sin* visdom inte kan lära känna Gud i *hans* visdom. Gud lät frälsa oss genom ett evangelium som är fantastiskt, men för världen är det en dårskap. För oss som tror är det ingalunda någon galenskap eller dårskap,

utan fastmer en hjälp och styrka, ja, en Guds kraft. —

Vi ser här det märkliga tillvägagångssätt som Gud har vid sitt val. Det talas om en femfaldig utblottelse: dåraktigt, svagt, ringa, föraktat och till slut, det som ingenting var. Gud gör på detta vis, tror jag för att lära oss att "hans verk är det att I ären i Kristus Jesus". —

Gud vill lära människan i alla tider — genom de upplevelser och erfarenheter hon får göra — att det som är omöjligt för människor det är möjligt för Honom. —

Han är i besittning av kraften och har all makt både i himmelen och här på jorden. Detta måste vi acceptera. Alla kategorier av människor: höglåg, lärd-olärd, fattig-rik, gammal-ung har möjlighet att uppleva "allt vad Gud har sagt". —

Detta är ingen tvångströja vi tvingar på oss utan en underbar tillgång för oss, en härlig frigörelse och förlossning. Och vi får då uppleva att Ordet verkar också genom oss till välsignelse för andra. —

Låt inte detta bli något som du skakar av dig. Låt oss tillsammans inte bara bli "Ordets hörare utan också dess görare", annars bedrager vi oss själva.

Öva dig i självtukt i dessa saker — ta det inte som en hobby. Tjäna Gud med upprikthet och lev helt för honom.

Rune Gelinder

STORMVARSEL

Stormvarsel höres och världen förtvivlar
ängslas vid havets och vågornas brus. —
Vilddjuret vaknar och domshotet vilar
tryckande tungt över gudlösas hus. —
Världen skall dömas
Plundras och tömmas —
Babylon brännas och läggas i grus.

Gudlösa kungar och larmande skaror
länge har hånat Guds Smorde, Krist
Äntligen ljuder basunens fanfarer
kungör den sista begränsade frist. —
Slut är förskoning
nåd och försoning —
Vrede och dom måste komma till sist. —

Spridd uti världen, bland syndarehopar
finnes en skara som lyfter sin blick
uppåt och längtar, beder och ropar . . .
Medan Guds vredesskåls skummande drick
tömmes av horden
lyften från jorden
de som i Kristus befrielse fick. —

Gick här på jorden, ensam föraktad
Frälsarens ringa, men utvalda brud. —
Å, vilken glädje — nu är hon aktad.
klädd i den rena och skinande skrud. —
Evigt instämma
skall hon därhemma
i jublande lovsång i himlen hos Gud.

Hör, du som stormvarslet möter på färden —
skälvande söker du finna en hamn:
Än kan du fly från den döende världen —
än finnes frälsning i Frälsarens famn —
räddning från nöden,
synden och döden. —
Kom då — i Jesu välsignade namn.

Fritt efter norskan av ANDERS B. ANDERSSON

VÄCK

Mötet från Viktoriasalen som
men. För första gången i väck
som aldrig skulle ha en tanke på

Reaktionen lät inte heller
tryckte sin indignation och var
får ju vara någon måtta ...

När krutröksdimmorna lagt
en efter en och talade om att
börden i Midnattsropet och gla

Viktorisalen — ja, det orde
runt om i hela landet. I sju år p
ganska ruffiga, lokal. Sedan 19
IOGT och har under årens lopp
för många hetsiga politiska dis

Under andra världskriget t. ex., uthyrdes lokalen till två stridande politiska partier vid samma tillfälle. Avsikten var att de skulle diskutera världsläget. Båda parter trivdes de första minuterna tillsammans, men beroende på derat hätska agitation för sina respektive åsikter anställdes formligen ett blodbad i salen. Polisen fick komma och skilja parterna åt, och de bad godtemplarna att de skulle försöka, om det fanns möjlighet, att inte hyra ut till två så stora antagonister.

Men den roll Viktoriasalen spelat under dessa år förbleknar helt inför dess betydelse som samlingspunkt för väckelse-, frigörelse-, uppbyggelse-

ELSEN *som skakade folkhemmet*

Av Mona Sundqvist

ändes i TV 1963 kom som en chock i de svenska hem-
ehistorien nådde budskapet ut även till de likgiltiga,
tt sätta sinfot i en möteslokal.

ıta på sig. Pressen och politiska samhällsbevarare ut-
ɔrande ense om att visst har vi religionsfrihet, men det

g började dock de enskilda människorna träda fram
träffats i hjärtat och fått möta Jesus. Vi läste vittnes-
es över att Guds verk kan inga människor stoppa.

hann faktiskt bli ett begrepp för maranatavännerna
klamerades frigörelsens budskap i denna, på senare tid
har Viktoriasalen stått på Tunnelgatan. Den ägdes av
nvänts för stora högtidliga fester och varit tummelplats
ssioner.

och lovprisningsmöten för människor som fått möta Jesus. Hit har människor kommit från hela landet och fått sitt hjärtas djupaste längtan tillfredsställd.

Tiden i Viktoriasalen bildar en epok i väckelsens historia. Lokalen har rivits, väckelsens folk drar vidare, men kvar står tacksamheten hos alla dem, som fått möta Jesus under denna tid. En minneruna över Viktoriasalen vore helt obefogad, ty "Gud bor icke i tempel som är gjorda av människohänder", men vi vill låta några av dem som fått möta Gud under denna tid komma till tals. Tre systrar har berättat om sina upplevelser:

Andedöpt och Kallad i det första mötet

Det var en upplevelse för Camilla Jansson att få komma på ett möte i Viktoriasalen. I fem år hade hon följt Jesus hemma på ön Korpoo i Åbos skärgård. Hennes föräldrar hade tidigare varit i Viktoriasalen och kommit hem och berättat om härliga möten där.

Camilla kände genast att hon var hemma när hon satt där på det första mötet 1963. Efter mötet kom pastorn ned till henne och sade att hon kunde bli andedöpt den kvällen. Det var ju precis vad hon länge längtat

Läs fortsättn. nästa sida.

Sångarna sjunger i det sista mötet i Viktoriasalen.

efter, men att gå fram till första bänk i det mötet, där det satt flera bekanta, det var mer än hon hade mod till.

Camilla Jansson

Pastorn var dock envis och Camilla förstod att hon behövde Guds kraft i sitt liv och så gick hon fram till förbön. "Vad ska nu hända?" tänkte hon, nästan förskräckt, när hon låg på knä och bad. "Jag kan nog inte, inte vill Gud möta just mig", fortsatte hon sina reflektioner, men så började hon tacka Jesus och plötsligt kom ett nytt språk över hennes läppar. I den stunden fick hon också kallelsen från Gud att bli ett vittne för Honom.

När de åkte hem kände hon det som om hon svävade på moln, och hon hade fått en kraft från Gud som hon så väl behövde när stormarna sedan började rasa. Sedan dess upplevde Camilla Viktoriasalen som ett andligt hem, där hon redan i det första mötet hon var med på fick uppleva så mycket av Gud.

"Nu får jag tjäna Jesus..."

— Vad är detta? Kan det vara från Gud? Fru Alice Andersson satt helt bestört på sitt första möte i Viktoriasalen. Det var på våren 1963 och hon och hennes make hade sett en annons om Maranatamötet. Visst hade de hört talas om Maranata och det skedde märkliga ting runt om i landet.

Fru Andersson hade aldrig haft några sympatier för utbrytningar. På detta första möte kommenterade hon för sin man indignerat allt som försiggick. Mötesformen var ovärdig, bullret öronbedövande och det verkade inte att vara ordning på någonting.

— Nu ska du vara snäll och lyssna. Det här tycker jag är bra, sade hennes man helt oväntat. Hon hajade till, började att se sig omkring på folk som satt bredvid. De var gripna, den saken var klar. De hängav sig inte åt ytliga känsloupplevelser; det syntes att de var träffade av budskapet.

Indignationen inom henne försvann mer och mer under mötets gång. I stället för att kritisera började hon att undra varför hon inte kunde bli gripen när alla andra var det.

— Är jag så okänslig? tänkte hon nästan skuldmedvetet. Hon lyssnade, och ju mer hon hörde desto mer trängde budskapet in i hennes hjärta.

Naturligtvis kunde hon inte hålla sig borta från Viktoriasalen. Tillsammans med sin make gick hon på möte efter möte. Hon kände det, bildlikt talat, som om en mäktig flod vällde fram bakom henne. Den kom allt närmare och hon hade en känsla av att hon behövde inte anstränga sig själv på något sätt, utan bara vara stilla.

— Där jag är, hjälplös och utan en chans att kunna klara mig själv, kommer floden att komma, tänkte hon. Hon hade ju hört i alla vittnesbörd som burits fram i mötena, att Gud

Alice Andersson tillsammans med sin make under en Kärrsjövecka.

kunde fylla de mest skilda behov och tron på att också hon skulle få sin längtan tillfredsställd blev allt starkare.

Mitt i den bullrande mötesatmosfären upplevde hon denna inre vila och hon började tacka för den välsignelse från Gud som var på väg.

På hösten 1964 började hon öppet bekänna sig till Maranataväckelsen och det Guds verk som hon sett där. Den längtan hon känt i sitt inre utbyttes mot tacksägelse, hoppet växte, liksom förvissningen att ständigt nya välsignelser var på väg från Guds rika förråd.

— Nu känner jag att jag har en uppgift, säger fru Andersson. I vardagslivet, hos grannarna och folk jag träffar får jag vara i Jesu tjänst. —

● ● ●

Per-Olov Fägerholt, som vi ofta mött i Midnattsropets spalter, kom också i kontakt med Maranataväckelsen när detta möte sändes i TV:

Vad pappa har blivit snäll sade barnen

Han satt där i Viktoriasalen på väckelsemötet en söndagkväll. "Så många det är som går omkring här och fotograferar", tänkte han. "Det är väl aldrig någon pressfotograf här? Vad skulle mina kolleger säga, om de fick se mig med på ett Maranatamöte?" Ja, så satt han och funderade men blev strax avbruten. "Vill du ställa dig upp och prisa Gud, broder", sade pastorn i talarstolen och vände sig till honom.

Per Olov Fägerholt reste sig och började lova Jesus. Fruktan försvann, tvivel försvann och i stället upplevde han hur han uppfylldes av en underbar segerglädje.

Det var inte första gången han kom i kontakt med Maranata. TV-mötet 1963 blev den första presentationen och han hade också gått på flera möten i Viktoriasalen med en hemlig längtan att få möta Jesus.

Familjen Fägerholt.

De tjugo år som gått sedan han blev frälst hade varit år fulla av kompromisser och nederlag omväxlande med tider när det tillfälligt gick uppåt. Men väckelseatsmosfären i Maranatamötena fick honom att hoppas att det finns seger att få.

Tidigare under söndagen hade Fägerholt varit med på en bönedag i Viktoriasalen. Bröderna hade bett till Gud för honom och i Jesu namn sänt honom till Västerås, där han då var bosatt, för att tjäna Gud där.

"Vad pappa har blivit snäll", sade barnen när Fägerholt kom hem. Ja, ett faktum är att hela hemmet blev förvandlat. Hans fru fick också möta Gud, när hon såg hur förändrad hennes make blivit.

När sedan de första evangelisterna kom till Västerås var det naturligt att de fick en öppen dörr hos familjen Fägerholt och fick bo där. När Fägerholt ser tillbaka på de här två åren säger han, att han aldrig tidigare kunnat drömma om att han skulle få så många härliga uppgifter i Guds rike.

"Jag var katolik — nu är jag fri..."

Det tog fem veckor innan fru Iris Genblad kom över chocken efter det första Maranatamötet hon var med på och vågade sig tillbaka till Viktoriasalen igen. Hon kom direkt från katolska kyrkan in i en lokal där allt verkade så torftigt och påvert.

"Det här är ju vansinne. Stackars människor", tänkte hon där hon satt på mötet. Inte nog med att själva miljön var anstötlig; handklappningen och andra högljudda uttryckssätt

stod i skarp kontrast till stillheten i en katolsk gudstjänst, men på detta möte bad man också för sjuka, och det blev för mycket för fru Genblad. Hon måste gå ut i vestibulen och ta en nervtablett.

Ändå var det något i själva mötesatmosfären som fann en anknytningspunkt i hennes inre. I sin ungdom hade hon kommit i kontakt med frikyrklig verksamhet och Gud hade mött henne till frälsning. Då hade hon dock frapperats av att man inte hade nöd för människors frälsning. Det hade ofta förundrat henne, och säga vad man vill, men på det här mötet i Viktoriasalen syntes det ändå att de troende var gripna av budskapet.

Fem veckor senare kom hon alltså tillbaka. Hon kände inte en människa i församlingen, tyckte att hon var alldeles ensam och att allt verkade så främmande och ogripbart för henne.

Allt blev dock förändrat en dag när hon blev andedöpt hemma i köket. Visst satt hon fast i mycket — hon var bl. a. sekreterare i en katolsk damförening — men Guds kraft hade kommit in i hennes liv och problemen löste sig ett efter ett.

— Det här mötet kommer säkerligen att bli vemodigt, tänkte fru Genblad när hon var på väg till det sista mötet i Viktoriasalen. Där hade ju människor fått möta Jesus under årens lopp och haft sitt andliga hem.

Men det märkliga var att alla var så glada på mötet. Det fanns inte tillstymmelse till någon tryckt stämning. Visst skulle Viktoriasalen rivas, men de andliga upplevelserna som syskonen gjort där skulle ändå bestå till evig tid.

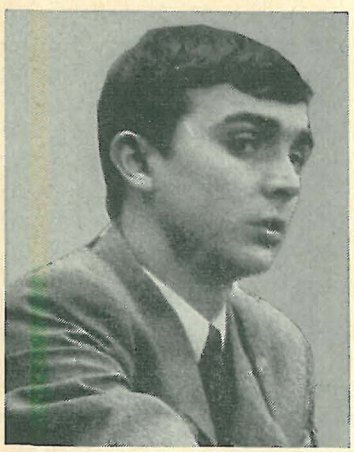
• • •

I Midnattsropet har många vittnat om att de upplevt förlossningskraften i mötena i Viktoriasalen och vi har tagit ut fyra axplock:

"En radikal frälsning är villkoret för alla. Jag följde mina föräldrar till mötena för att det så skulle vara, men ingenting grep mig och jag upplevde ingenting.

"En mäktig Ande rådande..."

När jag för ett par år sedan började besöka mötena i Viktoriasalen och kände den mäktiga ande som var rådande i de glada och livliga mötena där, rörde Gud vid mitt hjärta. Där fick jag också böja mig för Jesus och taga emot frälsning. Strax efter blev jag också döpt i den Helige Ande och fick följa Jesus i dopets grav.

Clarence Olsson

Nu får jag av nåd vara med och tjäna Jesus med sång och musik. Och härligt är det!"

Clarence Olsson
(MR 15/66)

"Jag blev mer och mer gripen..."

"Jag hade sett vad en del tidningar skrev om Maranata och beslutade mig för att gå på ett möte. Av tidningarna hade jag fått den uppfattningen att dessa människor inte var riktigt kloka. Efter att ha varit på ett möte föreföll det mej som om dem i alla fall var bra mycket klokare än vad jag själv varit.

Jag gick på möte efter möte och blev mer och mer gripen.

Daniel Malmberg

Till slut kunde jag inte längre stå emot Guds kallelse utan gick fram i ett möte och begärde förbön. Det gick nog lite knaggligt i början och jag föll för frestarens anfall, men jag fick nåd att resa mig igen och möta Gud på nytt och nu är jag härligt frälst och bevarad!"

Daniel Malmberg
(MR 19/66)

"Den största händelsen i mitt liv..."

"Jag gjorde sällskap med några vänner till ett väckelsemöte i Viktoriasalen — med största motvilja. När mötet var slut gav jag mig själv löftet att aldrig gå dit mera. Men det underliga var att jag faktiskt började längta tillbaka dit och den längtan blev starkare och starkare.

Einar Eriksson

En söndagsförmiddag satt jag där igen.

Så fort jag kom in i mötet och lyssnade till sången — den var som en balsam för mitt oroliga hjärta — så kom en underbar ro och vila in i min själ.

I samma ögonblick förstod jag att det fanns inga möjligheter för mig mera att komma undan. Jag reste på mig och gick fram för att överlämna mig åt Gud. De två första stegen var de tyngsta jag har tagit i hela mitt liv, men sedan var det som om kraften ökade för varje steg jag tog. Halleluja!

Och Herren mötte mig.

Jag blev i det ögonblicket fri från många laster. Glädjen och friden kom in i mitt liv, prisat vare Herrens namn."

Einar Eriksson
(MR 2/67)

"Skakad i mitt inre och med många obesvarade frågor lämnade jag väckelsemötet.

Helst skulle jag velat rusa tillbaka och be om förbön och även om jag försökte verka oberörd och inte heller kunde definiera mitt behov så kände jag att jag behövde nåd och hjälp om jag skulle kunna fortsätta att leva helt för Jesus.

Trots att det tycktes vara en ren tillfällighet att jag hamnat på just detta möte såg Herren ändå till mig i min förtvivlan och gav mig en hälsning och jag förstod att Han ville ta hand om mig och använda mig.

På ett för mig oförklarligt sätt var det några ord från en Herrens tjänare som träffat mig, trängt igenom min reservation och slagit sönder min försvarsställning inför det nya som här mötte mig.

Nog kände jag mig lite vilsen och främmande och nog var det en hel del som inte tilltalade mig. Men ändå: här fanns en kraft och en uppenbarelsens Ande som avslöjade och ställde mig mot väggen.

Nästa kväll satt jag med på mötet igen, nu med en enda längtan efter att få uppleva ett möte med Jesus och med nytt hopp att Han ville möta med kraft och befrielse.

Jesus kom så nära och glädjen och friden strömmade in i min själ sedan jag på nytt fått säga mitt hela 'ja' till Honom."

Ulla Näsholm

Ulla Näsholm
(MR 10/67)

"Gud förmår – Halleluja..."

"Den första kontakten jag fick med denna underbara väckelse var då det omtalade TV-mötet från Viktoriasalen sän-

Jan-Olof Sundström

des", berättade Jan-Olov Sundström i tidningen förra året. "Men det dröjde en tid innan jag började gå på mötena här i Stockholm. Samtidigt som jag blev övertygad om att detta var vägen för mig så kom det ena efter det andra i min väg och det syntes omöjligt för mig att komma loss från det gamla sammanhanget. Men GUD förmår, HALLELUJA. Jag mötte HONOM som kan lösa alla band. Det var under bibelskolan som jag mötte JESUS och HAN tog bort alla hinder och förde mig rikt ut i strömmen. Där blev jag fri att tjäna HONOM, HALLELUJA!"

Läs nästa sida — fler vittnesbörd.

"Jag fann det jag länge sökt..."

Oskar Laine, Finland, skildrade sin upplevelse i tidningen för fyra månader sedan: "Det var år 1963 som min hustru och jag fick se ett avsnitt ur ett Maranatamöte i Sveriges TV. Vi såg lilla Ulla som med ett tårdränkt ansikte och klappande händer lovprisade sin Jesus.

Jag förstod genast, att detta var något för oss. Jag liksom kände mötesatmosfären i TV-rutan. Men det tog tre år innan vi kom i närmare kontakt med Maranataväckelsen. Vi bevistade vårt första Maranatamöte i Vasa Allhelgonadagen 1966. Samtidigt anlände även hit till Jakobstad några välsignade Maranatasystrar och bröder, som började hålla regelbundna möten här. Det var i dessa möten, som jag fann det, som jag i många år hade sökt. Både min hustru och jag fick uppleva full frälsningslycka.

Nu vågade jag gå ut på Guds löften, ty nu förstod jag att de håller. Av människor hoppades jag ej mera någon hjälp för min sjukdom. Mitt enda hopp var nu till Herren. Till Honom ropade jag i min nöd. Han hörde mig och helbrägdagjorde mig.

Mina ord blir plötsligt så få och fattiga, när jag vill forma ett tack till levande Guden för detta hans uppenbara ingripande. Gud väntar att vi skall ta honom på orden. —"

"Gud talade till mig..."

"Jag minns så väl en pingstdag i kyrkan då jag lyssnade till berättelserna om eldtungorna i den övre salen, lärjungarnas frimodighet och tungotalandet. För min inre syn såg jag dem stå där inför folket lovande Gud. — Jag såg mig om i kyrkan där jag satt och började undra varför dessa saker inte ägde rum i vår tid och samtidigt slog det mig huru illa det passade om någon skulle börja tala i tungor i kyrkans högtidliga stillhet. Länge gick jag och sysslade med dessa tankar utan att våga delgiva någon annan dem.

Så kom jag till Stockholm.

På min arbetsplats där fanns en flicka, som sade sig tillhöra något som kallades Maranata. Jag iakttog henne ofta, men samtalade just aldrig med henne. Trots att jag blivit varnad för henne och hennes samfund var jag mycket nyfiken. Hon skilde sig från oss andra och deltog inte i det vi hittade på. En kväll övertalade jag några kamrater att vi skulle gå på ett Maranatamöte. Jag var lite rädd till en början där jag satt på läktaren. Länge hade jag dock inte suttit där förrän jag fick klart för mig att här fanns det jag sökt efter och svaret på alla mina frågor. Gud talade till mig och sade: Här skall du stå och tjäna mig. Jag blev alldeles förtvivlad — hur skulle detta gå till?

En kväll när jag kom hem ifrån ett möte kände jag dock att jag inte kunde härda ut längre med min situation — jag bara satt på en stol i köket och kunde inte säga ett ord. Min kamrat föreslog mig då att vi skulle böja våra knän tillsammans och att jag villkorslöst skulle lämna mitt liv i Jesu händer. Snart låg jag där och ropade till Jesus om frälsning — det kändes strax mycket lättare. Jag visste att Han ville förlåta mig mina synder och ta hand om alla mina bekymmer.

Barbro Sten i samtal med Arne Imsen.

Sedan dess har jag sannerligen fått erfara att Han varit med mig, givit mig kraft och fört mig in i en djupare gemenskap med Honom och lett mig vidare på väg in i min kallelse. Hur underbart är det inte att få tro på en levande Frälsare, som ännu gör under och tecken, frälser syndare, botar sjuka och döper i Anden. Och det största av allt är att Han frälste mig, att jag i dag får tillhöra Honom och att min framtid ligger i Hans mäktiga händer."

Barbro Steen
(MR 8/65)

• • •

— Men hur ska det gå? frågade en syster ängsligt när hon stod ute i vestibulen i Viktoriasalen efter mötet en söndagkväll och tänkte på, att snart skulle Maranata inte ha någon lokal i Stockholm längre. Bredvid henne stod en helt lugn broder. "Det är väl inget att bekymra sig för", sade han, "det är klart att Gud vill att vi ska ha en lokal".

Ja, Maranataförsamlingen i Stockholm har fått se, att Gud vakar över sitt eget verk. Viktoriasalen finns inte längre, men Gud har öppnat nya dörrar och väckelsebudskapet basuneras ut med oförminskad styrka: "Se brudgummen kommer! Gån ut och möten honom."

Mona Sundquist

APOSTLARNAS UNDERVISNING
— håller VI fast vid den?

Av Anders B. Andersson

För de första kristna betydde upplevelsen av omvändelse, dop och andeuppfyllelse en revolterande uppgörelse med det som tidigare format deras gudstjänst och hela tillvaro. De äldstes stadgar, den judiska cermoniallagen med dess polisära system vände de ryggen, för att fria från allt yttre tvång låta sig behärskas av det mäktiga, rika, segrande liv som genom Anden tillfördes dem. —

Hur gestaltade sig då detta nya liv? —

Efter vilka normer formades deras gudstjänst, församlingsliv och de enskilda människornas leverne? — Kanske det inte fanns några normer alls? Följde månne var och en fritt sina egna impulser, idéer, inspirationer eller visioner — skulle inte det ha varit ett sant och sunt uttryck för den andliga frihet Kristus kallat dem till? —

Nej, det var INTE något odisciplinerat, vildvuxet liv, som utvecklades i den urkristna tiden — tvärtom. Det som för församlingens såväl som för de enskilda människornas handlande, var *det absolut avgörande i varje situation* var APOSTLARNAS UNDERVISNING. —

Det var apostlarnas *muntliga* undervisning de först lyssnade till. Apostlarna gjorde också gemensamma uttalanden som genom *skrivelser* tillställdes församlingarna. Senare skrev också flera av dem *brev* till de olika församlingarna — brev fulla av förmaningar, andlig vägledning och heliga anvisningar — vilka de, som ej muntligen lyssnat till apostlarnas undervisning ägde till sitt rättesnöre för lära, verksamhet och liv. —

Det är också i dessa brev apostlarnas undervisning når OSS. Och det är genom att följa de anvisningar som här finns, som VI skall finna vägen till den nytestamentliga församlingens fulla upprättelse i vår egen tid. *Ty församlingens upprättelse till apostolisk kraft sker icke genom en odisciplinerad frihet, där var och en, under namn av "min vision", anser sig ha rätt att hålla fast vid sina egna impulser.* Det finns bara en enda vision, som skall styra och vägleda också oss: APOSTLARNAS UNDERVISNING.

● ● ●

Men var inte apostlarna vanliga människor med allt vad det kan innebära av möjligheter till misstag och felbedömningar? —

Har det inte också senare funnits apostlar vars ord måste tillmätas lika stor betydelse? —

Har inte Gud även i vår egen tid upprest och utrustat män med andlig auktoritet? —

Vad är det som ställer de tolv apostlarna i en sådan särställning att deras ord i alla förhållanden och under alla tider skall vara så avgörande? —

De frågorna ställer många. —

Jag är tacksam för att svaret är klart utsagt i Guds eget ord. *Apostlarnas undervisning byggde alltid på det ord Jesus Kristus själv talat till dem.* DE hade undervisats av Jesus och det var denna undervisning de nu förde vidare i enlighet med Jesu sista befallning till dem: "... *Lärande dem* att hålla allt *det jag har befallt eder ...*"

De hade lyssnat till Jesu förkunnelse på "Saligheternas berg" och vid Genesarets stränder. De hade hört hans offentliga undervisning i synagogorna och lyssnat till hans ord i den enskilda lärjungakretsen. De hade varit med då han ropade ut sina budskap i Salomos pelargång på tempelplatsen och åhört de lågmälda samtal han haft med människor av olika slag. —

Kristi ord... det var dem de i sin undervisning förde vidare. —

Det var därför som apostlarna med frimodighet kallade sin undervisning för KRISTI LÄRA och KRISTI ORD. —

Genom pingstupplevelsen och den Helige Andes personliga inneboende fick de också sedan en övernaturlig *hjälp att komma ihåg* och få *klarhet över allt det som Jesus talat* — det hade också Jesus utlovat dem: "Detta har jag talat till eder medan jag ännu är kvar hos eder. Men Hjälparen, den Helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder och *påminna eder om allt vad jag har sagt eder ...*" —

I själva verket bygger hela apostolatet på just

detta förhållande: *En apostel var personligen undervisad av Jesus.* —

Paulus som ej i likhet med de övriga apostlarna levt tillsammans med Jesus under hans kötts dagar, är mycket angelägen att framhålla, hur han ändå *direkt från Jesus* mottagit den undervisning han frambar. Efter att ha sagt att han Paulus är "apostel, icke från människor, icke heller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus", säger han: *"Ty det vill jag säga eder, mina bröder, att det evangelium som har blivit förkunnat av mig, icke är någon människolära. Det är ju icke heller av någon människa, som jag har undfått det eller blivit undervisad däri, utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus."* Gal. 1: 11—12.

Och i stora avgörande frågor hänvisar han till denna direkta undervisning av Jesus:

"Ty *jag har från Herren undfått detta* som jag ock har meddelat eder..." —

"Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta..." —

Det var alltså KRISTI ORD som fördes vidare genom apostlarnas undervisning — därav denna undervisnings suveräna ställning.

● ● ●

Det har ofta talats i olika kristna sammanhang — även under den sista tiden — om apostlarnas undervisning. Oftast har det då varit fråga om verksamhetsmetoder, församlingstukt eller andra av församlingslivets yttringar. —

Låt oss ej heller glömma att det också finns en apostlarnas undervisning om *hur våra liv som enskilda kristna skall utformas* — det finns en mycket omfattande undervisning om den saken. —

De apostoliska breven talar mycket om vikten av att vårda vårt inre gudsförhållande — det fördolda livet med Kristus i Gud — men lika stor vikt lägges också vid den Andes frukt som för alla skall vara uppenbar i våra liv: kärlek, frid, glädje, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Med stor skärpa varnar apostlarnas undervisning för vad ett köttsligt sinne leder till. — Här finns också heliga anvisningar om brödrakärlekens förpliktelser och om huru Andens enhet bevaras och stärkes. Här finns klara besked om Guds folks förhållande till världen och dess väsende. Här talas om redbarhet i vandel, om sanning i vårt tal, om helgelse till hela varelsen, om ödmjukhetens tjänaredräkt. Här finns anvisningar för förhållandet mellan tjänare och husbönder, om äkta makars inbördes plikter...

Inga detaljer i vardagslivets konkreta företeelser tycks ha undandragit sig apostlarnas undervisning. Är inte också detta saker som bör föras fram i ljuset och bli normgivande för allt vårt handlande? Är det inte dags för en skärpning på vardagslivets alla områden? —

Och låt oss komma ihåg att *vägen till församlingens upprättelse är att Gud får upprätta oss enskilda människor.* Församlingen blir vad VI gör den till. Lär vi oss som enskilda att lyssna till apostlarnas undervisning blir det också en självklar sak att vi i församlingslivet gör detsamma.

● ● ●

Vi lever i en omvärderingarnas tid. —

På de flesta områden göres självklara fakta, normer och ideologier, vars riktighet ingen förut vågat ifrågasätta, nu till föremål för omprövning. Resultatet har blivit, att mycket av det, som tidigare generationer aktat högt och värdefullt, nu utmönstrats som vrakgods. —

Något liknande sker också på det andliga området. —

Man måste dock betrakta det som ett hälsotecken, då människor vänder sig bort från traditioner och konventioner, fäderneärvda människomeningar, bud och stadgar och annat utanpåverk, för att söka sig fram till verkligheterna. *Detta är ett uttryck för andligt uppvaknande.* —

Det kan också historiskt bevisas att varje andlig väckelse inneburit ett uttåg från sådant som av många hållits heligt och med vördnad vårdats, trots att det icke ägt någon andlig funktion eller varit uttryck för gudomlig uppenbarelse. —

När de stora folkväckelserna gick fram under det förra århundradet och människor upplevde sinnesändring och pånyttfödelse så nödvändiggjorde deras andliga uppvaknande också ett bestämt avståndstagande från den traditionsbundna lutherska kyrkans falska frälsningsläror och en öppen brytning med dess gemenskap. —

När pingstväckelsen bröt igenom vid detta sekels början upprepades samma sak. Nu gällde uppbrottet de etablerade frikyrkosamfunden — dessa samfund som kommit till genom de väckelser som 50 år tidigare skakat landet.

Och nu upprepas samma sak igen. —

Men mitt under alla paroller om uttåg, omprövning och utmönstring ljuder också från Skriftens egna blad, och i profetisk kraft, även en annan signal, som i sin mest koncentrerade form uttryckes i Uppenbarelsebokens mäktiga: "BEHÅLL DET DU HAR så att ingen tager din krona!" —

Det kan i dessa tider vara skäl i att lystra

Jesus dog, men Han lever idag

Av
Gunno Andersson

"Han utgavs för våra synders skull, och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull." Rom. 4: 25.

Detta är, säger Paulus (1 Kor. 15: 3), ett huvudstycke av vad han fått uppenbarat. Jesu försoningsverk är inte endast Jesu död, utan lika mycket också Hans uppståndelse. Det räcker inte med att bara förkunna Jesu död, utan också att Han uppstod, triumferade över döden och dödsriket och lever.

Jesu död på Golgata, det var en utgivande död. Sonen utgavs av sin Fader åt döden. Hela det underbara försoningsverket var Faderns vilja och rådslut, för att Han älskade världen. Fadern måste dock ha en som kunde utföra denna Hans vilja att försona världen med sig själv.

Innan världens grund var lagd, utvalde han oss i Kristus till att vara heliga och ostraffliga inför sig. Fadern hade av Sonen fått ett jakande svar, att Han var villig att utgivas i döden för människosläktets synd och hela skapelsens förgänglighet. Alltså Jesus utgavs för våra överträdelser och straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid. (Jes. 53: 5.)

Men på samma gång så *gav* Jesus sitt liv — ingen tog det.

Han offrade sig själv och räknade inte jämlikheten med Gud som ett byte.

Jesus kunde utföra denna försoningsgärning därför att han var utan synd, utan brist och fläck. Han var det felfria offerlammet. —

Men det räckte inte med att Jesus *dog* för våra synder, därmed var vi ej rättfärdiggjorda. Jesus uppväcktes genom Faderns härlighet för att vi skulle få möjlighet att bli rättfärdiggjorda. Muren som skiljde människor och Gud åt blev nedriven av Medlaren.

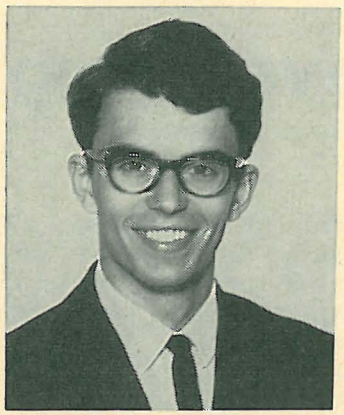
När Jesus uppväcktes satte Gud sitt insegel på det verk som Sonen hade fullbordat genom sin död på Golgata. Gud erkände helt enkelt att det blod Jesus frambar räckte. Och när Gud såg blodet uppväckte han sin Son från döden. Döden kunde inte behålla Honom, därför att Han var utan synd. Satan hade ingen inteckning i Jesus. —

Om Jesus inte hade uppstått då hade vi varit mer beklagansvärda än alla andra människor. Men nu har Jesus uppstått från de döda såsom förstlingen av de avsomnade. Ty om vi hade blivit förenade med Honom i en död som är lik Hans, skall vi också vara förenade med Honom i en uppståndelse, som är lik Hans uppståndelse. Vi har inte längre dödens ämbete utan Andens. Vi tillhör inte längre förgängelsens trälar utan vi är av ett oförgängligt släkte, Gud vare tack, genom Jesus Kristus.

även till det ropet, så att vi ej till äventyrs i övermodigt förakt och omprövningsnit också utmönstrar sådant som hör till det mest väsentliga — nödvändiga faktorer för det andliga livets sunda utveckling.

I berättelsen om de första kristna — mitt under deras strider mot formalism och fariseism och uppgörelser med konventioner och traditioner — sägs några mycket väsentliga ord om deras handlande — för alla kristna och för alla tider högst väsentliga ord: "DE HÖLLO FAST VID APOSTLARNAS UNDERVISNING OCH GEMENSKAP, VID BRÖDSBRYTELSEN OCH BÖNERNA." Apg. 2: 42.

Dessa ting får aldrig mönstras ut.

Bo Ljungberg

VAD VET DU OM JESUS

Av Bo Ljungberg

Många människor har en alldeles för liten bild av Jesus och förbryllas av talet om ett fullkomligt evangelium.

Jesus! —

Intet annat namn väcker så många tankar till liv, eller åstadkommer så starka känslor — Jesus!

"En underbar Frälsare som lever i mitt hjärta" — Jesus!

"En pratmakare, en upprorsman och kvacksalvare" — Jesus!

"En stor lärare, en utomordentlig personlighet" — Jesus!

"Intresserar mig överhuvudtaget inte."

Jesus — ja, vem var han egentligen? —

Människor har så olika uppfattningar, men vad säger de som *själva såg honom?* Låt oss söka svaret i Nya Testamentet. Vad berättar tullaren Matteus, den romerske ynglingen Markus, läkaren Lukas och Johannes "lärjungen som Jesus älskade", om honom? —

Fyra enastående egenskaper framstår mycket klart i evangeliernas Jesusgestalt. Jesus själv gör följande kraftfulla uttalande: "Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig." Joh. 14: 6.

Ett pretentiöst påstående!!

Siddharta Gautama, stiftare av buddhismen sade sig *känna till* vägen till något, och han lärde *om* något. — Jesu ord är absoluta: "Jag *är*..." —

Många människor på den tiden i Israel störtdes av hans utlanden. De var förbryllade och konfunderade, och "sökte efter ett lägligt tillfälle att döda honom". Men andra åter drogs till honom på grund av den kärlek han utstrålade och tack vare den myndighet med vilken han talade. —

Vi läser om en av judarnas rådsherrar — en man vid namn Nikodemus. Han var en högt uppsatt ämbetsman och såsom farisé grundligt instruerad i Skriften. Men han kom ändå till Jesus. Kanske tänkte han att Jesus skulle ge honom någon ny intellektuell och skarpsinnig utläggning av något Skriftens ord. Men Jesu svar skär igenom allt och talar direkt: "Sannerligen sannerligen säger jag dig: om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike." —

Detta är det första: Jesus FRÄLSAR. Han ger evigt liv — är vägen till Fadern — ger nytt liv — föder på nytt. Han kan göra detta därför att han tog våra synder på sig på korset.

■ ■ ■

Då profeten Jesaja århundraden innan Jesu födelse i sin profetia berättar om den kommande Fridsfursten säger han: "Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade." —

Profeten Jesaja talar här också med all önskvärd tydlighet om Jesu förmåga att bota de sjuka — att göra HELBRÄGDA.

Många nutidsmänniskor bortser från hans makt att hela, men det är svårt att finna något kapitel i evangelierna som inte behandlar detta. Någon har sagt att en tredjedel av evangeliernas text beskriver Jesus som den store Läkaren. I Lukas evangelium finner vi naturligt nog de flesta berättelserna om detta. Jesus gjorde spetälska rena, drev ut onda andar, fick lama och halta att gå, gav blinda deras syn, botade månadsrasande och uppväckte döda.

Två levande exempel: En synagogsföreståndare vid namn Jairus hade en tolvårig dotter

som låg för döden. Kunde Jesus komma? — Folket trängde på från alla håll och kanter. Lukas berättar om en kvinna i hopen, som haft blodgång i tolv år. "Hon närmade sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel, och strax stannade hennes blodgång." Jesus känner kraft gå ut ifrån sig och kan välsigna kvinnan med orden: "Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid." — Under tiden kommer budet att flickan dött. Jesus säger: "Frukta icke; tro allenast, så får hon liv igen. Han tar flickan i handen — "då kom hennes ande igen och hon stod strax upp". —

Ja, Jesus kunde bota sjuka!
"Hans namn är Jesus, han lever än
han är densamme, för dig min vän
han löser synden, var sjukdoms makt,
ja, allting är honom underlagt."

■ ■ ■

Johannes döparen — den siste av profeterna — han som skulle bana väg för Jesus, lämnar följande vittnesbörd: "Jag döper i vatten till bättring, men den som kommer efter mig, han är starkare än jag, och jag är inte ens värdig att bära hans skor; han skall döpa i helig ande och eld." Matt. 3: 14. Varje evangelium talar om detta — Jesus döper i Helig Ande.

Jesus säger själv i Johannes 15: 26: "Dock, när Hjälparen kommer, som jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadern, då skall han vittna om mig." — "På den sista dagen i högtiden, som ock var den förnämsta, stod Jesus där och ropade och sade: 'Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom Skriften säger.' Detta sade han om Anden, vilka de som trodde på honom skulle undfå; ty ande var då ännu icke given, eftersom Jesus ännu icke hade blivit förhärligad." Joh. 7: 37—39.

Hör denna egenskap till de utmärkande dragen för evangeliernas Jesusgestalt? Är detta beskrivet av de som själva såg honom? Hebréerbrevets författare slår fast att: "Jesus Kristus är densamme igår och idag, så ock i evighet." Hebr. 13: 8. Utan detta utmärkande drag skulle Jesusgestalten bli färglös; en lärare lik andra med ord utan kraft.

■ ■ ■

Det fjärde utmärkande draget för Jesusgestalten i evangelierna ligger i hans eget löfte om sin snara återkomst. En bibelforskare har räknat ut, att det i Bibeln talas åtta gånger oftare om Jesu återkomst än om hans födelse.

I Lukas evangelium berättar Jesus bland annat följande om sin ankomst: "Och tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människorna uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen, ty himmelens makter skola bäva. Och då skall man få se Människosonen komma i en sky med stor makt och härlighet. Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning." Luk. 21: 25—28.

I Matteus 16: 27: "Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar." —

För den kristne är detta ett underbart löfte. Paulus utbrister i slutet av sitt första brev till Korinterna: "Maranata!" Det är ett arameiskt ord som betyder "Du, vår Herre kom".

■ ■ ■

Jesus FRÄLSAR, HELAR, DÖPER I HELIG ANDE och KOMMER ÅTER! Dessa är de enastående anspråk som Jesus gör om sig själv. —

Jesus är också sin lära personifierad. Han lever sin Kärlek. Han är friden och glädjen. Hos honom finns inget mörker. —

Många bland oss moderna människor kan beundra vissa personligheter, men naturligtvis aldrig tillskriva någon av dem ofelbarhet.

För att fullt inse vilken härlighet Jesus måste ha utstrålat då han vandrade på jorden, låt oss läsa Matteus 16: 13! Jesus hade då levat med sina lärjungar dag och natt i två års tid. De kände honom såsom han var: "Men när Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi frågade han sina lärjungar och sade: 'Vem säger folket Människosonen vara?' De svarade: 'Somliga säga Johannes döparen, andra Elias, andra åter Jeremias eller en annan av profeterna.' Då frågade han dem: 'Vem sägen då I mig vara?' Simon Petrus svarade och sade: *'Du är Messias, den levande Gudens Son.'*"

Vad den levande Jesus har att säga oss alla idag är också detta: *"Vem sägen då I mig vara?"*

Ja, vem säger *Du* att Jesus är? —

Bo Ljungberg

"Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta."

Apg. 4: 12.

ANDENS GÅVOR och ANDENS FRUKT

Av Agne Bark

Förhållandet mellan Andens gåvor och Andens frukt är ett synnerligen aktuellt ämne. Det finns nämligen en tendens att gärna vilja se Andens uppenbarelse i ord och gärningar, men samtidigt inte vilja veta av, eller förstå, att Anden också är *källan till ett heligt liv.*

Bägge dessa yttringar av Andens verk är lika nödvändiga. —

Paulus tackade Gud för församlingen i Korint, för den Guds nåd som hade blivit dem given i Kristus Jesus. Han säger:

"I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I vänten på vår Herres, Jesu Kristi uppenbarelse." — 1 Kor. 1: 5—7.

Denna rikliga begåvning i Kristus var för Paulus ett tacksägelseämne. Men det fanns också oerhörda brister i denna församling på helgelselivets område, just av den anledningen att Anden inte fått herravälde över deras liv. —

Här har vi ju ett oerhört bevis för att Anden kan uppenbara sig genom ett synnerligen bristfälligt och ofullkomligt material. Andens uppenbarelse genom gåvorna är således inget som helst bevis för en långt kommen helgelse som många gör gällande. Paulus måste gå till rätta med dem på grund av deras köttslighet, deras avund, kiv, partisinne och omoral, den oordning som var rådande hos dem, och villfarelsen som de öppnat dörrarna för. De var så oerhörda tungotalare så de talade i munnen på varandra, men deras liv var fyllt av motsägelser och en skam för Herrens namn. De var andedöpta men ändå köttsliga och andligt omogna.

Det finns ju de som menar att är man andedöpt så kan man inte vara köttslig, och att Andens dop skulle utgöra själva gränslinjen mellan köttsliga och andliga människor. Så är det emellertid inte. Det är fråga om att låta Anden behärska vårt liv — det är Andens sinne.

Paulus påminner därför församlingen om något mycket väsentligt:

"Veten I icke, att I ären ett Guds tempel och att Guds Ande bor i eder? Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom ty Guds tempel är heligt och det templet ären I." 1 Kor. 3: 16—17.

"Veten I då icke att eder kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i eder och som I haven undfått av Gud, och att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalningen är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp. 1 Kor. 6: 19—20.

Därmed vill Paulus säga att de borde se storheten i, att de inom sig redan ägde källan till sann andlighet och helighet och därmed kunde bli befriade från sitt köttsliga sinne. —

Om vi läser 1 Kor. 12:e, 13:e och 14:e kapitel så ser vi där 9 nådegåvor presenterade. I Gal. 5:e kapitel ser vi 9 egenskaper hos Andens frukt. Detta leder oss fram till den tanken att gåvor och frukt skall balansera varandra. Läser vi sedan med eftertanke 1 Kor. 13 så förstår vi att:

Frukten måste finnas för att målsättningen med gåvorna skall bli vad Gud vill.

"Andens frukt är kärlek." Gal. 5: 22.

"Detta gäller ock för eder; när I ären ivriga att undfå andliga gåvor, så må eder strävan efter

att dessa hos eder skola överflöda hava församlingens uppbyggelse till mål." 1 Kor. 14: 12.

Gåvornas målsättning är församlingens uppbyggelse. Det är fråga om ett helt och hållet osjälviskt och oegennyttigt bruk av gåvorna. Fallets natur domineras av självviskheten. Självviskheten är kälekens motsats. Det är endast den gudomliga kärleken som kan driva ut självviskheten och egoismen. En del säger att de vill ha kärleken för den är den största gåvan. Men kärleken är ingen gåva utan en frukt, nämligen Andens frukt. Det är den som Paulus så underbart beskriver:

"Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig inte ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördragar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken förgår aldrig." 1 Kor. 13: 4—8.

N. P. Wetterlund säger om 1 Kor. 13: "Detta kapitel är skrivet på själva toppen av Sions berg. Det känner du när du läser det i anden. Det lyfter upp i safirens rymder. Luften är övermåttan hög och ren. Här har vi den Paulinska evangeliehöjden. Här har alla hans sanningar blivit sanningen, den bottenlösa floden av livets vatten: KÄRLEKEN. — Här har alla Guds bud blivit blott ett enda bud. —

Paulus gör kärleken 16-sidig (tålig, mild, avundas icke, förhäver sig icke o. s. v.); vilket är väsentligen allt vad Sinai lag kräver och Sions lag giver. Denna kärlek är den nya förbundslagen, som gör fri från sin motsatslag, den 16-sidiga självviskheten (otålig, omild, avundas, förhäver sig o. s. v.). Paulus gör kärleken till måttstocken på människovärdet inför Gud. Guds kärlek skapar ett 16-sidigt kärlekshjärta istället för självviskhetens 16-sidiga stenhjärta." — Så långt Wetterlund. —

Motsatsen till Andens frukt är köttets gärningar.

"Men köttets gärningar äro uppenbara: de äro otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, trolldom, ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, tvedräkt, partisöndring, missundsamhet, mord, dryckenskap, vilt leverne och annat sådant, varom jag säger eder i förväg, såsom jag redan förut har sagt, att de som göra sådant, de skola icke få Guds rike till arvedel. Andens frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är icke lagen." Gal. 5: 19—23.

Hur skall vi då kunna bruka Andens gåvor så de blir till den välsignelse Herren avsett?

Endast genom att vi vandrar på den övermåttan härliga vägen, kärlekens väg. —

Bruket av gåvorna får på inga villkor bli ett tillfälle att exponera oss själva eller en demonstration som för omgivningen skall klargöra vår stora andlighet. — Gåvorna är inget självändamål. Allt skall även tillgå på ett höviskt sätt och med ordning.

Detta innebär inga svårigheter om vi ständigt respekterar Guds målsättning, nämligen församlingens uppbyggelse. Kärleken söker icke sitt, den förhäver sig icke.

Det är emellertid lätt att självviskheten smyger sig in. Det är nämligen så att när vi får en gåva så betraktar vi den som vår egen. Den är min. Det är inte fel i och för sig, men om vi därmed menar att vi kan bruka den efter eget gottfinnande så är det fel.

Abraham upplevde många skilsmässor. Han fick skiljas från sin far, Tera, som representerar världsväsendet. Han fick skiljas från Lot som representerar ljumheten. Han fick skiljas från Ismael som representerar det av köttet självproducerade. Men han fick också skiljas från Isak, löftessonen som ju var en gåva från Gud, född genom ett övernaturligt ingripande. Gud fordrade att gåvan skulle offras. Gud satte Abrahams tro och kärlek på prov. Abraham lyder. Han ger gåvan tillbaka åt Gud. Abraham kunde ha sagt, detta är min son som du har givit mig, med honom är ju alla dina löften förknippade, jag kan väl inte offra honom. Hur skall det sedan gå med löftenas uppfyllelse? Men Abraham visste att Gud gör inga misstag. Han tänkte på att Gud var mäktig att till och med uppväcka från de döda; från de döda fick han honom tillbaka, liknelsevis talat. Hebr. 11: 19.

Det är exakt lika med Andens gåvor. Vi har fått dem av Gud men vi överlåter dem ånyo till honom så skall de uppstå igen i ny kraft. Då kan de helt befriade från självviskheten brukas till Guds ära och församlingens uppbyggelse. Gud tar alltså den risken då han ger oss dessa gåvor. Han vet att de kan brukas på två sätt. Som ett självändamål eller osjälviskt och oegenyttigt i kärlek. Det är det Paulus undervisar om i 1 Kor. 13. Det är inga falska efterapningar av gåvorna som Paulus talar om där, utan det är de äkta gåvorna, men brukas de av egenytta så är de gagnlösa.

I 1 Kor. 13:e kapitel har vi ett av Bibelns allvarligaste men samtidigt härligaste budskap:

"Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke av kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Och om jag gåve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn." 1 Kor. 13: 1—3.

Här ser vi hur målsättningen med gåvorna helt kan spolieras om inte bäraren av gåvan kontrolleras av Guds kärlek.

I detta sammanhang finns det några mycket betydelsefulla uttalanden i 1 Kor. 14: 27, 29, 30, 31: *"Vill* man tala tungomål..." "...Av dem som *vilja* profetera..." "...I kunnen alla få profetera..." "...profeternas andar äro profeterna underdåliga..." —

Här ser vi att vår vilja är utslagsgivande vid bruket av de andliga nådegåvorna, underförstått sedan vi blivit delaktiga av någon gåva.

Hur mycket viktagare är det då inte att den gudomliga kärleken dominerar våra liv. Vi ser att Andens dop inte gör den troende till ett viljelöst medium som mist alla möjligheter till självkontroll. Men det är kärleken som gör det möjligt för oss att på ett rätt sätt ha akt på oss själva.

En av kärlekens egenskaper är återhållsamhet. I det uttrycket ligger både försakelse, disciplin och självtukt. —

Vi har väl mött en och annan som gripits av något slag av religiös spasmer. De häver upp sig, blåser upp sig, och försöker krysta fram ett slags budskap på ett fullkomligt onaturligt sätt som är helt främmande för trons ande. Sedan menar de att Anden varit över dem så mäktigt att de berövats all möjlighet till självkontroll. Det är naturligtvis ett grovt misstag. Det är sant vad en broder vid ett tillfälle sade till en dylik person, som blivit tillrättavisad och kom med det argumentet. Du säger att du inte kan hjälpa att du uppför dig som du gör, för det är Anden som driver dig. Då vill jag säga att jag inte heller kan hjälpa att Ordet säger: "Låten allt tillgå på ett höviskt sätt och med ordning." Hur är det möjligt att uppföra sig höviskt? Genom kärleken som inte skickar sig ohöviskt. Jag skall aldrig glömma vad en missionär vid ett tillfälle berättade från det fält där han tjänade Gud. Han säger om dessa församlingar. De kunde stå i timmar inför Herren med upplyfta händer och lovprisa Herren. Alla var med. Ingen hade tunghäfta och ingen drabbades av spasmer. Lovsången steg ren och obesmittad upp mot himmelen. Tukt, balans och disciplin. Detta behöver vi. Vi har upplevt sådana förunderliga sammankomster men vi behöver mycket mer av den sorten.

Skillnaden mellan gåvor och frukt

Skillnaden uppenbarar sig framförallt i sättet hur man undfår dem. "Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så vill jag säga eder mina bröder huru med dem förhåller sig." Så börjar Paulus sin undervisning om de andliga nådegåvorna i 1 Kor. 12 då han riktar sig till dem som har andliga gåvor.

Hur blir man ägare av en gåva?

Genom att helt enkelt ta emot vad en frikostig givare åstundar att ge.

Detta är fråga om gåvor som till sin art är helt och hållet andliga och som *gives av nåd.* Dessa gåvor är *inte helgade* naturgåvor. Här ser vi i 1 Kor. 12 både arten av gåvorna och på vilket sätt man undfår dem. Detta är betydelsefullt.

Hur är det då med Andens frukt — hur undfår man den?

Svaret finns i Joh. 15:e kapitel där Jesus presenterar sig själv som det sanna vinträdet.

Han säger: "Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig och jag i honom så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra."

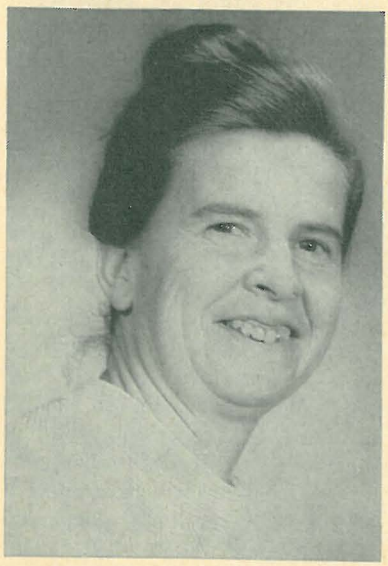
Om det vore möjligt att fråga en fruktbärande äppelträdsgren: Vad gör du för att bära så god frukt? så skulle den svara: Jag bara förbliver i stammen. — Grenens förblivande i stammen gör att den får del av stammens livsöverflöd. Frukten är alltså ett resultat av ett överflödande liv. Den har ingenting med ansträngande arbete att göra. —

Gåvorna kommer alltså på en gång utifrån och är fullkomliga redan i givandets ögonblick. Jakob säger: "Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader..." Att sedan bruket av gåvorna ändå blir ett styckeverk hör samman med att gåvornas bärare är bristfälliga. 1 Kor. 13: 9.

Frukten däremot kommer gradvis inifrån och växer fram naturligt i kraft av ett inneboende liv. Den måste ha sin tid till att utvecklas, tillväxa och fullkomnas. Den hoppar inte fram ur grenen som ur en automat fullt färdig och mogen.

En sak bör betonas, ett förhållande där många tar miste: *Andens uppenbarelse genom gåvorna utgör ingen utgångspunkt för bedömandet av en människa.* Många har väldigt svårt att frigöra

EN DAG I HERRENS GÅRDAR

Missionär Doris Höglander berättar här upplevelser från några möten i Brasilien. Det är egentligen ganska vanligt i den andliga verksamheten där nere, att mötena går till på detta sätt. Brasilianaren har en mycket enkel, fast tro på Gud och söker Jesus Kristus som en Hjälpare i nöden.

Belo Horizonte, som är huvudstad för staten Minas Gerais, är en miljonstad och räknas som en av sydamerikas vackraste städer. Namnet betyder "Vacker Horisont" och det passar utmärkt bra. Staden är omgiven av högra vackra berg, som gömmer på enorma minerala rikedomar; guld, silver och ädla stenar.

Det var på ett av dessa berg, det var ordnat med möte en kväll och eftersom Ernst var ute på resa, blev jag av evangelisten ombedd, att följa med och hjälpa dem. På grund av att jag väntade vårt tredje barn bävade jag faktiskt för detta. När jag därför frågade om vägen, fick jag det svar jag väntade mig, för brasilianaren finns inga besvärligheter när det gäller att tjäna Jesus.

Vi åkte först buss några km. Sedan blev det vad jag fruktat; rena bergklättringen en lång sträcka fram till möteslokalen. När vi äntligen kommit fram var jag så trött, att jag faktiskt ångrade mig, att jag företagit denna resa. När vi kom in i lokalen var där nästan alldeles mörkt. Inget elektriskt ljus fanns och den lilla ynkliga lampan som var ställd på bordet, kunde inte uppfylla de allra minsta krav på ljus.

Tio år gammal flicka upplevde märklig helbrägdagörelse

Strax när vi började att stämma upp den härliga och friska lovprisningssången förnams Guds Helige Ande så nära, att varje spår av trötthet försvann, och Herren gav oss ett underbart möte. Jesus gav mej av nåd ett budskap att frambära, texten fick man naturligtvis läsa utantill. Gud mötte med många själar denna kväll. Bl. a. fick en tio års flicka uppleva en underbar ögonblicklig helbrägdagörelse. Hennes mor bar henne in till mötet. En längre tid hade denna flicka lidit av svåra buksmärtor. Hon fick nu, under jubel och lovprisning uppleva en härlig frigörelse, inte endast till kroppen, utan även till ande och själ.

Detta resulterade i, att då vi vid ett senare tillfälle kom till denna plats, för att besöka några vänner, kom mödrar med sina sjuka barn och bad oss, att

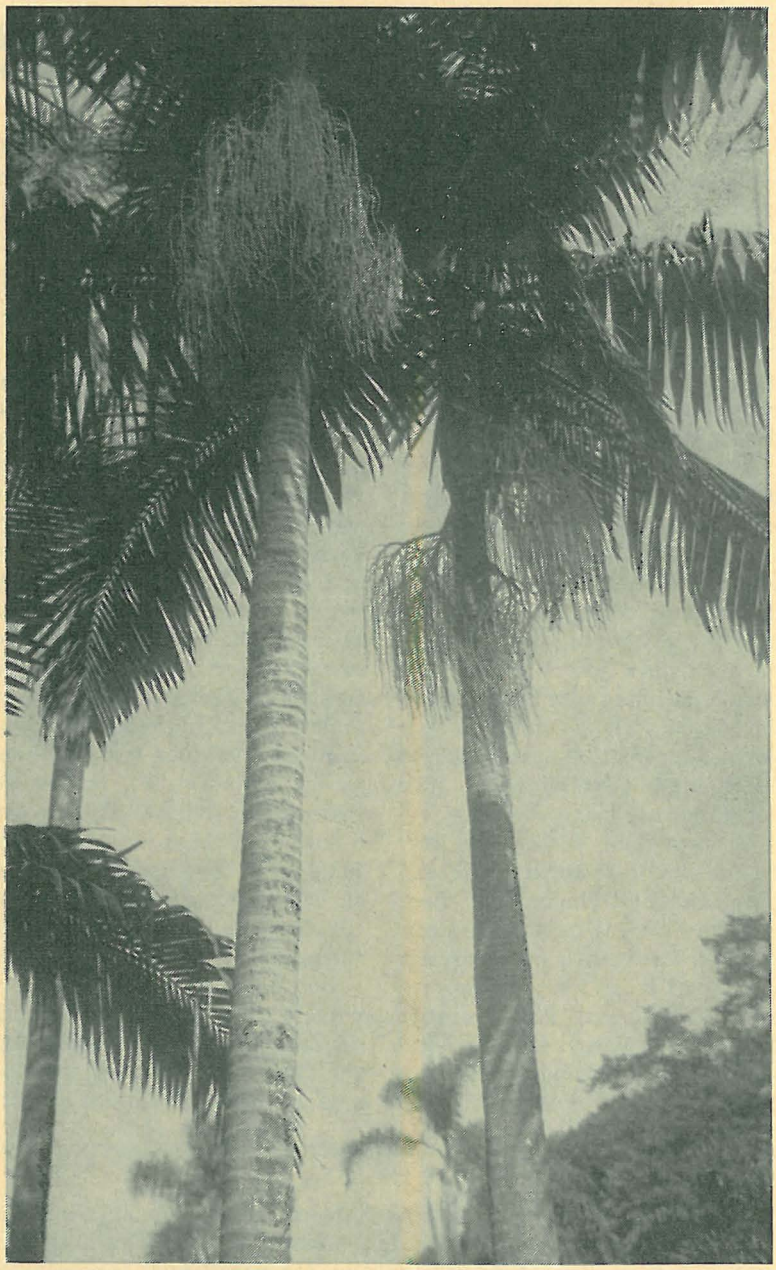
---

sig från den uppfattningen att om någon brukar en andlig gåva, kanske profetians gåva eller helbrägdagörelsens gåvor så utgör dessa gåvor en slags Herrens legitimation och försäkran om att personen har det rätt ställt inför Gud. Där kan man misstaga sig grundligt. Det enda som utgör en utgångspunkt för bedömning är frukten. Det är klart utsagt av Jesus själv:

"I måsten döma så: antingen är trädet gott och då måste dess frukt vara god; eller är trädet dåligt och då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten känner man trädet." Matt. 12: 33.

Orsaken till att man inte kan döma utifrån gåvorna är att de inte avslöjar någonting av personlighetens karaktär. Gåvorna är nämligen inte förankrade i personligheten. Frukten däremot är oskiljaktigt förorenad med personligheten och utgör alltså en säker värdemätare på karaktären hos en människa. Att bedöma en människas karaktär genom yttringar av nådegåvor är lika svårt som att bedöma en julgrans kvalité genom att analysera utsmyckningen. Däremot kan man bedöma ett äppelträd av dess frukt eftersom frukten är en del av trädet och därför avslöjar för oss trädets karaktär och beskaffenhet. Andens frukt är Jesu egna karaktärsegenskaper som han vill att Bruden skall äga.

Forts. på sid. 49.

Palmerna blommar.

vi skulle bedja för dem. Vi fick då där, mitt ute på gatan, lägga våra händer på dessa och bedja trons bön för dem.

Frälst och andedöpt

Det var söndagseftermiddag. Församlingen var mangrant samlad till söndagsskola. Söndagsskolan i Brasilien är mera typen av bibelstudie- och samtalsmöte. Efter sång, bön och lovprisning indelades vännerna i tre klasser, och systrarna föll på min lott att ta hand om och undervisa i Guds ord. Så kom jag att lägga märke till en av systrarna som verkade så främmande och liksom inte alls förstod det vi sysslade med. Hon hade aldrig förr varit inom hörhåll för Guds ord eller hört något om Jesus Kristus. När jag ställde frågor till henne kunde hon ej besvara de allra enklaste. Hon visste ingenting om frälsningens väg. Jag hade en tid innan dess haft en önskan och bön i mitt hjärta, att jag skulle få ett tillfälle att få vittna för någon som aldrig hört evangelium om Jesus. Därför blev jag nu så inspirerad och började undervisa speciellt denna kvinna om frälsningens väg. Aldrig har jag varit med om något liknande, en sådan hunger. Hon formligen sög till sig varje ord. I nästa möte kom hon med och var förvandlad. Nästa söndagskväll strålade hon av lycka då hon följde Jesus i dopets grav. Två dagar senare, i tisdagskvällens bönemöte döpte Jesus henne i den Helige Ande och hon talade rent och klart i nya tungor. När jag senare besökte henne berättade hon hur Jesus Kristus helt hade förvandlat hennes liv. "För ut", sade hon, "kunde jag knappast sköta mitt hem. Allt var så besvärligt och jag var så sjuk och svag. Nu går allt så lätt och jag känner mej fullkomligt frisk. Jag känner mej så glad och jag går här och sjunger om dagarna under det jag sköter alla sysslor i mitt hem. Jag hjälper också andra som behöver min hjälp och så är jag naturligtvis med på alla möten."

Helad från cancer

Efter denna härliga söndagsskola som jag berättat från var vi kallade att besöka en sjuk syster. Det var en ung kvinna som av läkare var dödsdömd på grund av cancer. När vi kom in i den enkla lerhyddan, vars interiör bestod av ett par säng-

Här kan man tala om "Ny församling". Det är endast några få år sedan verksamheten började på denna plats, och i dag räknar den många hundra aktiva medlemmar.

"På detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och visade sin Kraft..."

Apg. 19:20

Kristus till frälsning blev samtidigt helad från en svår hjärtsjukdom.

Allt detta underbara upplevs inte utan kamp och offer. Brasilianarna har lärt sig hemligheten till seger. En levande tro på Gud har drivit dem till mycket bön och arbete som alltid ligger bakom de synliga resultaten.

Doris Höglander

ar, ett bord och ett par stolar, upplevde vi en underbar atmosfär av kärlek och gemenskap. Utan några som helst ceremonier läste vi ett Guds ord och bad en stund och lade våra händer på den bräckliga kroppen. Vi förnam Guds omedelbara närhet. Från den stunden inträdde en förändring i hennes liv. Hon började få lust att äta och krafterna kom åter och efter en kort tid kom hon till våra möten. När vi nu såg henne var hon helt förvandlad, full av hälsa, glädje och liv.

Frälst och helbrägda

Kvällsmötet denna söndag blev också en seger för Guds rike. Lokalen kunde inte rymma alla de skaror som sökt sig till mötet. Vi fick bedja med många sjuka och frälsningssökande. En liten pojke som var full av öppna sår över hela kroppen blev helad. En man som mottog

Brasilianarna älskar sång. På senare tid har man också börjat skaffa sig instrument, särskilt blåsinstrument. Men främst står alltid Guds Ord. Se de upplyfta biblarna i bakgrunden.

Vid planeringen för – om Jesus

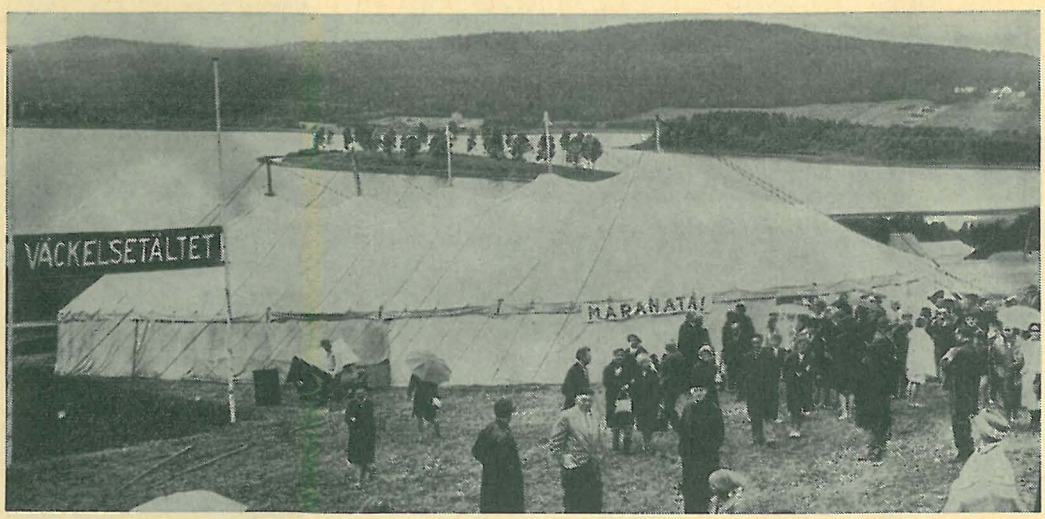
KONFERENS

KÄRRSJÖ den 7-15 juli

Arrangör: Maranataförsamlingen i Örnsköldsvik

Motto:

VÄCKELSE – FRIGÖRELSE

Kärrsjö är beläget i norra Ångermanland i en av Sveriges naturskönaste trakter. Här hålles mötena i tält och inkvarteringen sker i hem. Det finns obegränsat med campingplatser för dem som önskar bo i tält eller i husvagn.

semestern, räkna med dröjer –

-SOMMAR -68

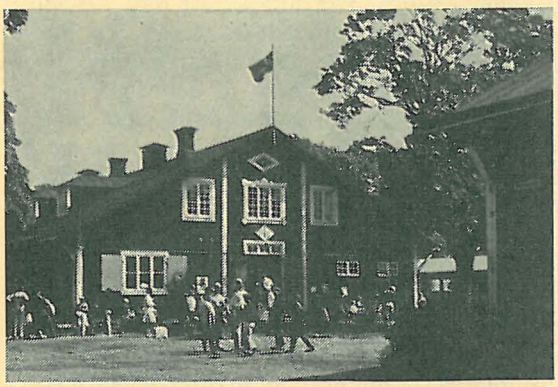
MALMKÖPING den 20-28 juli

Arrangör: Maranataförsamlingarna i Stockholm, Örebro, Uppsala, Västerås och Jönköping

Motto:

VÄCKELSE I LIV OCH LÄRA

Till höger, överst:
Logemente med 500 sängplatser för deltagarna.

Till höger, nederst:
Till området hör en modern camping och badplats — barnvänlig.

I byggnaden ovan är en samlingssal med 700 sittplatser.

BRÖDER,

VAD SKOLA VI GÖRA?

Denna fråga ställdes av de människor, som lyssnade till det budskap, som Petrus förkunnade på pingstdagen i Jerusalem.

I denna religiösa stad hade något inträffat, som hade satt människorna i rörelse. Något utöver det vanliga hade hänt.

Vad var det då som hänt?

Jo, etthundratjugu av Jesu efterföljare hade lytt hans befallning "I skolen stanna kvar här i staden, till dess I från höjden bliven beklädda med kraft". Luk. 24: 49.

Nu hade löftet gått i uppfyllelse.

"Då kom plötsligt från himlen ett dån, såsom om en våldsam storm hade farit fram och det uppfyllde hela huset, där de sutto. Och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem. Och de blevo alla uppfyllda av Helig Ande och begynte tala andra tungomål, eftersom Anden ingav dem att tala." Apg. 2: 2—4.

Och från den Övre salen trädde nu Petrus jämte de elva fram. Frimodigt och oförfärat förkunnade de budskapet om Jesus Kristus. Ifrån att ha varit svaga hade de nu blivit starka. Ifrån att ha varit fega var de nu frimodiga. Och resultatet av Petrus' predikan blev att syndarna fick ett stygn i sina hjärtan och frågade: "Bröder, vad skola vi göra?"

Denna fråga möter man många gånger i dag bland de kristna. Vad skall vi göra i en tid då människorna till synes har förlorat nästan allt intresse för sitt eviga väl, och när denna likgiltighet även vill tränga in i de kristna leden. Vad skall vi göra för att på nytt se våra lokaler fyllas av människor, som söker Gud? Vad skall vi göra för att kunna hjälpa dessa skaror av ungdom, som vandrar på våra gator. Alla dessa, som redan i unga år trätt in på brottets väg och vars framtid ser hopplös ut? Vad skall vi göra med alla dessa lidande och sjuka, som mänskligt sett är hopplösa fall? —

Du kanske svarar: Vi måste pröva nya metoder. Vi måste försöka utforma ett program, som är mera tilltalande för vårt uppväxande släkte o. s. v. Så samlas man för att dryfta alla dessa problem. Men man kommer inte på diskussionernas väg till någon lösning på andliga frågor. —

Jag tror, att lösning på alla dessa problem är, att du och jag, som är frälsta, låter de ord, som Paulus skrev till församlingen i Efesus, bli en verklighet i våra liv. I Ef. 5: 18 säger han: "Låten eder fastmer uppfyllas av Helig Ande."

Är det inte detta vad vi behöver i våra dagar?

Du kanske svarar: Vi som har så stora församlingar, vi som har så vackra kyrkor och kapell med fina ungdomslokaler. Vi som har så vacker körsång och teologiskt fulländade predikningar.

Ja, allt är så vackert och tilltalande för det mänskliga sinnet. Men var är kraften? —

När Paulus kom till Efesus, träffade han där några lärjungar. Han frågade då dessa: "Undfingen I helig Ande då I kommen till tro?" Apg. 19: 2.

Detta visar, att Paulus ansåg det vara ett livsbehov för dem, som kommit till tro, att de även blev döpta i Helig Ande och eld och fick tala med nya tungor. Om detta var ett livsbehov för

"Icke genom någon människas styrka...

Av
Erik G. Eriksson

Erik G. Eriksson predikar.

lärjungarna i Efesus, så är det i ännu högre grad nödvändigt för oss kristna i dag att uppleva denna kraft.

Vad var det, som gjored, att det genom Paulus skedde kraftgärningar av icke vanligt slag? "Man till och med togo handkläden och förkläden, som hade varit i beröring med hans kropp och lade dem på de sjuka, och sjukdomarna veko då ifrån dem och de onda andarna foro ut." Apg. 19: 11—12.

Icke kunde det väl vara i egen kraft, som han gjorde dessa kraftgärningar? Det ser vi i de följande verserna. Där står det, att några besvärjare skulle försöka sig på att driva ut en ond ande. Bland dessa var också sju söner till en överstepräst. Men de onda andarna har liten respekt för prästsöner och besvärjare som försöker experimentera i egen kraft. Den onde anden sade: "Jesus känner jag, Paulus är mig ock väl bekant, men vilka ären I?" Apg. 19: 15. Detta visar, att Paulus var välbekant i den onda andevärlden. Demonerna visste, att i denne man bodde den Helige Andes kraft. Samma kraft som Jesus ägde. Därför bävade mörkrets makter när Paulus var i aktion. Apg. 13: 8—12.

Det är den kraften vi behöver se i verksamhet ibland oss i dag. Det är inte begåvning, men utomordentlig kraft från Gud, som vinner seger. Det är inte själisk kraft utan andlig smörjelse vi behöver. —

Apostlarna fick hålla sig stilla, tills de blivit bekläddа med denna kraft. Ty denna kraft förutan kunde de intet göra för att befrämja Guds rikssak på jorden. Men när Anden föll på Pingstdagen blev lärjungarna fyllda med kraft från höjden. Och då kunde den mest olärda tunga nedtysta motståndarna. Den nya elden banade sig fram utan att kunna hejdas av motståndarna, ty ju mera de försökte släcka elden, desto intensivare brann den.

Det går ej att stoppa män och kvinnor med brinnande hjärtan som är fyllda med denna

...utan genom min Ande, säger Herren"

Helige Andes kraft. Vad blev resultatet? Petrus predikade på Pingstdagen och tretusen blev frälsta. Förvisso ett härligt resultat.

Om vi följer Paulus från plats till plats, finner vi vilka härliga resultat, som följde i hans fotspår. Församlingar kom till stånd, själar frälstes, onda andar blev utdrivna och sjuka kroppar helbrägda. "På detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och visade sin kraft." Apg. 19: 20.

Är det då möjligt att detta kan ske i våra dagar? I Hebr. 13: 8 står det: "Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet." Han har ej förändrats, pris ske Gud! Den kraft som var verksam på apostlarnas tid, den är verksam i dag. Och Herren vill bekläda dig med denna härliga kraft.

Du som ej är Andedöpt, sök dig fram till nådens tron. Tag emot gåvan, som är tillreds åt dig! Bliv en salig tungotalare, bliv en eldsfackla där du bor, som Herren får använda. Och du som är Andedöpt, låt dig angeläget vara att bli förnyad och uppfylld av mera kraft! —

Nöden omkring oss är stor. Många sjuka, förtvivlade, nödställda och både till kropp och själ utpinade människovarelser väntar på dem, som skall kunna ge dem ett levande budskap om en levande Jesus, som är verksam nu liksom fordom och stadfäster sitt ord med åtföljande tecken och under. Det är icke fråga om att komma med höga ord och hög visdom, utan med det enkla budskapet om korset med en bevisning i Ande och kraft.

Må vi gemensamt bönfalla inför Gud för vårt svenska folk. Ja, anropa honom både dag och natt om en Andeutgjutelse. Ty nu är det tid att bedja.

Midnattsropet ljuder: Maranata, Herren kommer! Tiden härefter är mycket kort. Men ännu skall många väckas och räddas för himlen. —

Skall du låta dig uppfyllas av den Helige Andes kraft? Skall du göra på vad dig ankommer för att rädda de döende? Skall det få bli fröjd bland änglaskarorna för de själar, som på grund av ditt vittnesbörd blev räddade ur djävulens grepp? Skall du en dag träda fram inför honom, som köpte dig åt Gud med sitt eget blod, med någon som du vunnit? —

Betänk din situation och låt dig uppfyllas av Anden!

Jesus kommer snart!

Då skola de som tagit del av denna gudomliga kraft lyftas upp i luften Herren till mötes för att för evigt vara hemma hos honom. Där får vi sitta till bards med Abraham, Isak och Jakob.

Härliga framtidshopp!

TRÄNG DJUPARE IN

i

GUDS ORD..

LÄS

BIBLISK ORDBOK

Till ovärderlig hjälp vid bibelstudiet
utarbetad av OSCAR BENSOW
632 sid., linneband. **Pris 45: —**

*

NYA TESTAMENTET

på vår tids språk
Översättning med förklarande noter av
DAVID HEDEGÅRD
658 sid., rött klotband. **Pris 18: —**

*

NYA TESTAMENTET

med Psaltaren och Ordspråksboken på ENGELSKA och SVENSKA jämsides.
Kraftigt blått klotband. Tryckt på fint bibelpapper. **Pris 25: —**

*

Klipp ur, ifyll och insänd beställningskupongen till

MIDNATTSROPET, Surbrunnsgatan 60,
Stockholm VA

Klipp här

— — — — — — — — — — — — — —

Till MIDNATTSROPET!

Sänd mig mot postförskott följande böcker (Jag stryker över det jag ej önskar):

.... st. Nya Testamentet på svenska och engelska. Pris 25: — + oms., ... st. Nya Testamentet på vår tids språk. Pris 18: — + oms., Biblisk Ordbok. Pris 45: — + oms.

ANDENS GÅVOR... *Forts. fr. sid. 41.*

I uttrycket "Andens frukt" framgår det *vems* frukten är, nämligen Andens.

Många försöker sig på den fåfänga uppgiften att kultivera köttet för att få det att bära Andens frukt. Men köttet eller den syndiga naturen kan aldrig bära Andens frukt. Köttet måste Kristi kors ta hand om. "De som höra Kristus Jesus till hava korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser." Gal. 5: 24.

Det talas mycket om karaktärs-danande i vår tid. Men det är endast den helige Ande som kan bygga upp en karaktär. Det egna karaktärsdanandet är dömt att misslyckas. När det talas om Andens frukt så är det inte fråga om gärningar som blivit utförda för Guds rike utan det är fråga om karaktärsegenskaper som kännetecknar Kristi brud. Anden likbildar oss med Kristus. Det är honom vi skall likbildas med. Det är intressant att lägga märke till att Andens frukt står inte i flertal men i ental.

Wachtman Nee säger i sin utomordentliga bok, Ett rikt kristenliv, ungefär följande. Gud är ingen specerihandlare som i separata paket distribuerar tålamod till de otåliga, kärlek till de kärlekslösa, ödmjukhet till de stolta — förråd som vi sedan kan använda efter behov. Han har givit oss en enda gåva, som täcker alla våra behov. Och den gåvan är hans Son, Jesus Kristus. När jag låter honom leva sitt liv i mig, är han min glädje, mitt tålamod, min ödmjukhet o. s. v.

Den vanliga uppfattningen av helgelse är att varje område i livet skall vara heligt. Men det är inte helighet, det är en frukt av heligheten. Heligheten är Kristus. Han är vår helighet. Och i honom har vi allt: Kärlek, ödmjukhet, kraft och självbehärskning. I dag är det ett rop efter tålamod. Han är vårt tålamod. I morgon är behovet ett annat. Han är svaret på varje behov. Och därför talar Paulus i Gal. 5: 22 om Andens frukt som en helhet och inte om olika frukter var för sig. Gud har givit oss sin helige Ande, och när vi behöver kärlek är Andens frukt kärlek, när vi behöver glädje är Andens frukt glädje. Och det betyder ingenting vad din brist är, om det är hundra brister eller en enda, Gud har ett alltillräckligt svar — hans Son, Jesus Kristus som är svaret på varje mänskligt behov. Wiggleswort sade vid ett tillfälle. Att vara fylld av Anden är att vara så genomträngd av Anden att varje fiber i din livsväv har antagit Andens färg. Om någon sedan skulle ställa dig mot väggen för att pressa dig så är det som sakta flödar ut från dig inget annat än det som är av Kristi sinne och karaktär. —

Nu endast från Midnattsropet

HELA DE SJUKA

Av T. L. Osborn

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Vem är T. L. OSBORN?. — Hur många vill Gud bota från sjukdomar?. — Helbrägdagörelse för alla. — Grundlag för tron. — Varför blir då icke flera helbrägdagjorda? — Att bedja Fadern i Jesu namn. — Om två av eder komma överens. — Äldstebrödernas smörjelse med olja. — Handpåläggning. — Bruket av smörjelsedukar. — Grunden för den orygglіga tron. — Se på ordet. — Trons natur. — Några obibliska tolkningar. — Trons bön. — Är då tron nödvändig för helbrägdagörelse? — Den viktiga bekännelsen. — Frihetens proklamation. — Satans nederlag. — Kraften i Guds ord. — Bekännelsen medför ägandet. — Tron är vår rättfärdighet. — Trons tal. — Hur man kan förlora sin helbrägdagörelse. — De tre vittnena. — Introduktion genom fru Osborn. — Skriftläsning. — Vad är onda andar. — Demonernas manifestationer. — När plågorna börjar. — Är sjukdom välsignelse eller förbannelse? — Den troendes auktoritet. — De kristna och sjukdomen. — Trons fiender. — Något du icke bör göra. — Guds ords kraft. — Tre frågor kring Paulus törntagg. — Reflektioner kring Paulus törntagg. — Sju namn på vår återlösare. — Mitt mest betydelsefulla budskap om helbrägdagörelse. — Ett hundra gudomliga helbrägdagörelsefakta. — Då Gud talade till mig. — Resultaten. — Inbjudan. — Vad är en verklig kristen — Vägen till frälsning. — Hur du skall bli en lycklig kristen. — Dopet i vatten. — Sju ting att minnas. — Bönen om helbrägdagörelse.

208 sidor. Pris inb. 12: 50.

Klipp här

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Till MIDNATTSROPET
Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA.

Sänd mig mot postförskott T. L. Osborns bok Hela de sjuka. Inb.

Namn: .....

Bostadsadress: .....

Poststation: .....

INNEHÅLL

Nils Westberg: GOLGATA. Dikt 2

Arne Imsen: GUDS SVAR — VÄCKELSE 3

Helge Berntsson: CHILE, landet vid världens ände 6

Enoch Karlsson: VÄLJ JESUS 10

Björne Erixon: FRIA INITIATIV — LAGBUNDEN METODIK 13

Olof Corneliusson: "INTE EN KLÖV FÅR LÄMNAS KVAR" 15

Sven-Åke Asplund: RENAD I BLODET 16

Per-Olof Fägerholt: LÅT OSS TALA MED VARANDRA 19

Mona Sundqvist: KOMMER DU IHÅG ULLA? 22

Rune Gelinder: LYSSNA TILL ORDET 24

Mona Sundqvist: VÄCKELSEN SOM SKAKADE OM FOLKHEMMET 26

Anders B. Andersson: APOSTLARNAS UNDERVISNING 33

Gunno Andersson: JESUS DOG, MEN HAN LEVER 35

Bo Ljungberg: VAD VET DU OM JESUS? 36

Agne Bark: ANDENS GÅVOR — ANDENS FRUKT 38

Doris Höglander: EN DAG I HERRENS GÅRDAR 41

Erik G. Eriksson: BRÖDER, VAD SKOLA VI GÖRA? 46

Redaktion:
Anders B. Andersson, Mona Sundqvist,
Arne Imsen

Evangelii Center

Fack 200 24 — BORLÄNGE 2 — Tel. 0243/105 95 Postgiro 125 99

Vi sänder gratis av oss uttagna grammofonskivor till dina vänner och bekanta samt till anstalter, ungdomsgårdar, fängelser eller dit du önskar nå med evangelium. Sänd oss namn och adresser i dag. Vill du sända oss en gåva för porton och expeditionskostnader är vi tacksamma.

BUDSKAPET HASTAR! VI MÅSTE NÅ ALLA!

Namn:	Namn: .....
Gata/Fack:	Gata/Fack: .....
Postadress:	Postadress: .....
Namn:	Namn: .....
Gata/Fack:	Gata/Fack: .....
Postadress:	Postadress: .....
Namn:	Namn: .....
Gata/Fack:	Gata/Fack: .....
Postadress:	Postadress: .....

Ovanstående adresser insändes till **EVANGELII-CENTER,** Borlänge 2.

MIDNATTSROPET

Surbrunnsgatan 60 Stockholm VA